

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 34(274)
Anul IX
27 august 1960

„Nu vreau să
mă-nsor”
Reportajul în pag. 5
Fotografie de
S. STEINER

Biblioteca Centrală
Regina Elisabeta

LA CONGRESUL AL III-LEA AL U. T. M.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, membru al Biroului Politic și secretar al C.C. al P.M.R., adresează Congresului al III-lea al U.T.M. salutul Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român.

Un moment emoționant: o pionieră prinde tovarășului Virgil Trofin, prim-secretar al C.C. al U.T.M., o insignă pionierească.

La al treilea Congres al U.T.M. au participat și numeroși reprezentanți ai organizațiilor de tineret de peste hotare. Iată-l pe conducătorul delegației tineretului sovietic, tovarășul Vadim Petrovici Loghinov, secretar al C.C. al U.T.C.L.

↑ La școala socialismului și noi Ucenicim cu ochii plini de soare
Pionierii ovaționează cu entuziasm pentru Partidul părinte și aduc salutul lor cald fraților mai mari, utemiștii.

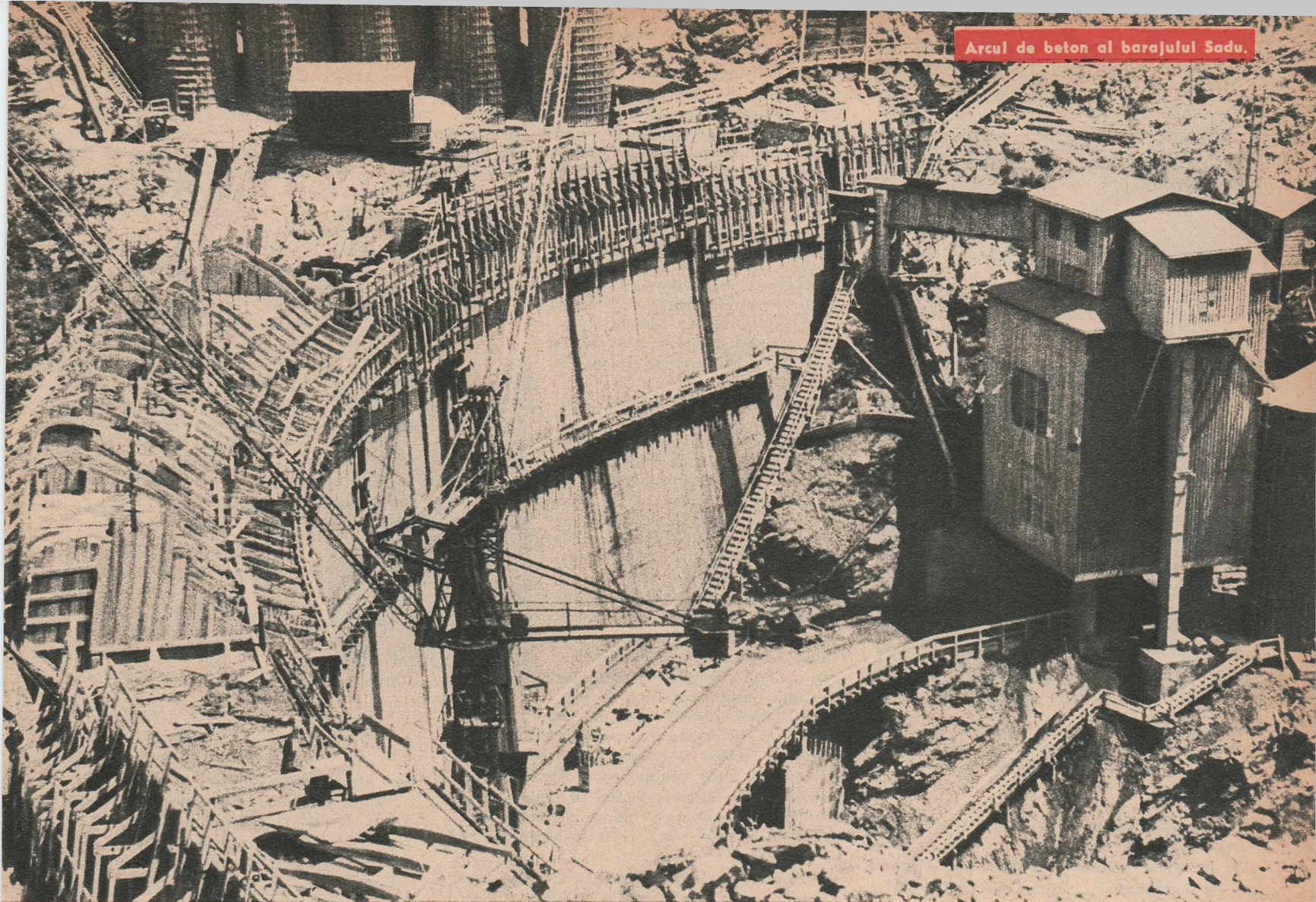
↑ Aspect din sala Congresului, în timpul lucrărilor.

↓ Un grup de delegați în timpul lucrărilor Congresului U.T.M.

← Numeroși crainci-interpreți au asigurat oaspeților străini posibilitatea de a urmări dezbaterile prin traducerea simultană, în mai multe limbi, a discursurilor rostite. În fotografie: sala Congresului, văzută din una dintre cabinele craincilor-interpreți.

ARCUL CARE OPRESTE APELE

Reportaj de Cornel BOZBICI

Fotografiile autorului

Simpla coincidență m-a așezat lângă el, pe bancheta de lemn, în camionul încărcat cu nisip, ce urca spre baraj. De fapt, când mă gândesc acum, îl ignoram, furat de frumusețea pădurii și a riușorului involburat. Călătoream amîndoi prin acest paradis verde, mîngiați de vînt, fiecare cu gîndurile lui. La ce s-o fi gîndit dînsul, nu știu. Mi s-a părut într-un răstimp că e neliniștit. M-am cufundat în contemplarea mută a pădurii, brodată cu stînci de culoarea ceaiului negru, dispuse într-o geometrie haotică, care ne priveau taciturne și totodată mărețe, uneori aplecîndu-se spre noi amenințătoare.

— Sînt cerbi pe-aici... — îl auzii vorbindu-mi deodată. Dar nu e permisă vînarea lor... Și după o clipă adăugă: încet merge camionul!

Nu mă grăbeam. Dimpotrivă, căutam să întîrzii cît mai mult în valea verde, răcoroasă, chiar în acele ceasuri ale amiezii de vară. Căci ce poate fi mai fermecător decît o călătorie pe firul unei ape de munte, care își saltă dantelele albe ale valurilor, ca niște ponei, peste bolovani, la umbra zidurilor înalte ale pădurilor de conifere și fag?

Omul era într-adevăr grăbit, căci în clipa cînd șoferul opri mașina în drum să ne invite să facem un popas la o bere, el îi spuse: „Dacă stai mult, o să întîrzii. La ora trei trebuie să fii la baraj, la turnare...” Și rămase în camion,

vădit supărat de acest popas, pîrînd atît de necăjit la gîndul că o să întîrzie, încît mă impresionă. Era ceva în atitudinea lui care exprima răspundere, conștiință înaintată.

Ne-am despărțit undeva pe drum.

A doua zi, în forfota șantierului, l-am uitat. Dar deodată, cineva îmi făcu semne amicale cu mîna din cabina unei macarale-turn. Nu cunoșteam pe nimeni și gestul acesta prietenos mă emoționă. Era dînsul.

— Ai sosit la timp, ieri? — l-am întrebat.

— Da! — mi-a răspuns zîmbind.

— Am să vii puțin mai tîrziu să stăm de vorbă. Și-o să-ți fac și o fotografie. O amintire...

— Te-aștept...

Cînd l-am căutat era seară, omul plecase din schimb și nu l-am mai întîlnit. Părăseam a doua zi șantierul cu sentimentul că m-am făcut vinovat față de acest om. Cîte lucruri nu mi-ar fi putut povesti dînsul despre superbul baraj și despre minunații muncitori care l-au durat! De aceea îmi cer scuze pentru că am venit prea tîrziu să-l întîlnesc și n-am învîțat din conștiințiozitatea lui, la care fusesem martor în călătoria noastră.

Arcul de beton

Privind amforele grecești totdeauna m-au impresionat arcașii și caii cabrați, gata să-și ia zborul. Asta poate pentru că linia curbă a

desenului dă multă suplețe și, printr-o proprie însușire, parcă însufletește figurile înghețate în lut. Poate de aceea — metaforic vorbind — arcul de beton al barajului Sadu mi-a părut neșpus de viu, gata să vibreze și să inunde munții, pădurile și cerul cu un acord prelung și melodios.

Dar menirea lui e alta. Cei 50.000 metri cubi de beton, masați într-o construcție zveltă și albă, înaltă de 58 de metri, vor spune un „veto” veșnic înpumatelor ape ale Sadului. Șase milioane metri cubi de apă se vor aduna zi de zi, pînă vor forma un mare lac. Și din clipa aceea vor putea trece săptămîni, luni, ba chiar 5 ani fără să cadă o picătură de ploaie, dar uzina va avea mereu apă îndestulătoare să pună în funcție turbinele.

Cele două versante stîncose în care e încadrat barajul pe care fantezia populară l-a botezat „Gîtul berbecilor” se întîlcesc din înălțime, ai impresia că în fiecare clipă vor porni să se înfrunte într-o uriașă bătălie. Șapte mii de metri cubi de rocă au fost răpîte acestor stînci pentru a face loc unui uriaș arc de beton. Deschiderea mică a văii în acest loc a dus la soluția primului și deocamdată a unicului baraj de greutate în arc din țara noastră.

Una din cele 21 stații de măsură a barajului
Tehnicianul Hatzak controlează cu teleohmmetrul fenomenele care au loc în masa de beton

Pictorița Vera Marcu din Sibiu lucrează un tablou care va reprezenta un episod din turnarea barajului.

Turnarea barajului a început la 24 iunie 1959. Când va fi terminată, va trebui adusă sus, în vârful muntelui, o sticlă de șampanie (de ce numai una?) cu care să fie botezat... noul născut. Oare barajele nu au același drept ca și navele înainte de lansare?

Viața intimă a barajului

Arcul zvelt de beton are viața lui personală. Despre ea mi-a vorbit ing. Tiberiu Milea, iar tehnicianul Hatzak Uwe mi-a demonstrat practic, la un „câmp de măsură”, cum se pot afla „intimitățile” ei. Constructorii vor pleca, dar la baraj vor rămâne câțiva oameni care îl vor veghea necontenit, cunoscând minut de minut cum se simte în îmbrățișarea rece a apelor. Pe stele și rozete s-au montat 216 teleformetre, organisme sensibile ca niște nervi, care își vor duce de acum înainte viața în orașul de beton și vor transmite din noaptea veșnică a betonului cele mai sensibile schimbări („deformațiile specifice”) axiometrice pe plan orizontal sau vertical. Alături de acestea, în corpul, în aparență fără viață, sînt montate teletermetre, termometre electrice cu rezistor pentru măsurarea temperaturilor, telepresmetre, care vor arăta omului presiunile la care e supus barajul sub sarcina hidraulică, și teledilatometre. Nimic din ceea ce se petrece în masa de beton nu va fi necunoscut. Mesagerii omului din adîncul betonului îi vor transmite viața intimă a arcului sprijinit pe stîncă.

Inginerul Urschel și amintirile...

Tînărul blond cu ochii albaștri mi s-a părut un taciturn. Dar cum aparențele întotdeauna înșală, și de astă dată am scăpat de jugul lor numai stînd într-un ceas crepuscular de vorbă cu dînsul.

La 27 de ani inginerul Gerhardt Urschel are amintiri... Are experiența construcției acestui baraj, căruia i-a fost părinte zile și nopți și l-a văzut înălțîndu-se cu grație sub ochii lui.

N-o să uite niciodată ploile acelea primăvăratice care cădeau ca niște perdele lichide, inundînd totul, îngreunînd totul, opunîndu-se parcă energiei și dorinței muncitorilor de a înălța cu tenacitate barajul. Și deodată, pe neașteptate, acel val de apă, viitura, rodul unei rupe de nori, care inundă barăci, locuințe... Povestindu-mi, zîmbește. Își aduce aminte de pisica abandonată într-o locuință, care mieuna pe o sobă, privind înspăimîntată la lucrurile ce pluteau în odaie. În clipele acelea i se aduse la cunoștință că tabloul electric, cu toate siguranțele, inclusiv cu cele ale macaralelor, este acoperit de puhoi. Curentul se oprise. Era de ajuns o scînteie pentru ca baraca să sară în aer cu tablou cu tot; mai ales că un butoi cu carbid, aflat în încăpere, în contact cu apa, începuse să degajeze acetilenă.

Niciodată poate pînă atunci inginerul Urschel n-a îndurat chinuri mai mari. Dacă nu pornea curentul, două din lamele barajului se duceau dracului. Dar dacă intra cineva în baracă s-ar fi putut ca în chiar clipa aceea butoiul cu carbid să facă explozie! Și viața oamenilor e atît de prețioasă... Totuși, totuși nu era timp de așteptat. Cine îndrăznește să intre? Și iată-i pe Butuc și Farcașu, doi electricieni, oferindu-se. Le-a urmărit mișcările prin valuri, i-a văzut cum intră pe fereastră, apoi în cîteva clipe chinuitor de lungi butoiul buclucaș fu scos. Toată lumea răsufală ușurată. Se dă drumul curentului. Betonarea continuă! Lamele nu sînt pierdute! Trebuie să trăiești asemenea clipe, ca să le simți toată profunzimea. Ele sînt emoționante chiar și atunci cînd se rememorează. Inginerul Urschel are 27 de ani și multe amintiri, întîmplări pe care ți le-ar putea istorisi pe îndelete.

— Am cerut să plec din Făgăraș, unde aveam o muncă destul de frumoasă, și am venit aici atras de această construcție nouă și interesantă pentru un tînăr inginer. Aici, printre muncitorii noștri harnici, noi am învățat să muncim cu adevărat.

...Are dreptate tînărul inginer!

Bolzan

Deși are numai treizeci de ani, sudorul Bolzan e în felul său un maestru. Fusese la

început lucrător la atelierul mecanic al barajului, pînă cînd, într-o zi, dezvoltarea lucrărilor ceru mai mulți sudori. Calificat la locul de muncă, el a ajuns unul dintre cei mai cunoscuți și mai harnici muncitori ai construcției. Dacă întrebați cine a montat „pantaloni cu conducte” de la castelul de apă, vi se răspunde: Bolzan. Dar scările metalice din puțul de 54 m de la captarea Sădurelului? Tot Bolzan! Dar blindajul casei vanelor din tunelul de golire a lacului? Bineînțeles, Bolzan!

Dar într-o bună zi Bolzan s-a îmbolnăvit... Dus la spital, s-a constatat că are apendicită. După operație medicul îi prescrie un concediu de convalescență. Decembrie, frig, zăpadă.

Omul nostru stătea în casă și privea cu melancolie la tovarășii lui care forfoteau pe șantier. Se apropia 30 decembrie și, conform angajamentelor, unele dintre lucrările preliminare trebuiau terminate. Numai el, din pricina unei pîrdalnice de operații, făcea pe spectatorul.

Într-o zi veni la dînsul meșterul:

— Cum te simți, Bolzane?
— Bine... Cum mai merge lucrul?

— Prost, tovarășe... Mi-a plecat sudorul de la puțul de captare. Vine 30 decembrie, nu-i gata lucrarea și nu ne putem ține angajamentul.

— Păi să viu eu... dacă-i nevoie.

— Și doctorul?... Ce zice doctorul?

— Mă simt în puteri. Cîteva zile în plus sau în minus nu contează.

La 30 decembrie, puțul, așa cum fusese prevăzut, a intrat în funcțiune...

— Și a fost greu? -- îl întreb.

— Greu? Nimic nu e ușor cînd stai să te gîndești. E nevoie de puțină voință, tovarășe...

— Îmi răspunde zîbind...

Nu pot să-l uit pe sudorul Bolzan Dumitru, nici pe dulgherul Mihai Moghes, nici pe minerul Barbu Nicolae... Dar despre cîți n-ar trebui scris oare? Fiecare are meritul lui în ridicarea acestui baraj. M-am despărțit de toți aceștia cu mîndria de a fi contemporan cu dînșii, cu eroii marilor construcții ale socialismului.

ȘCOALA PE APĂ

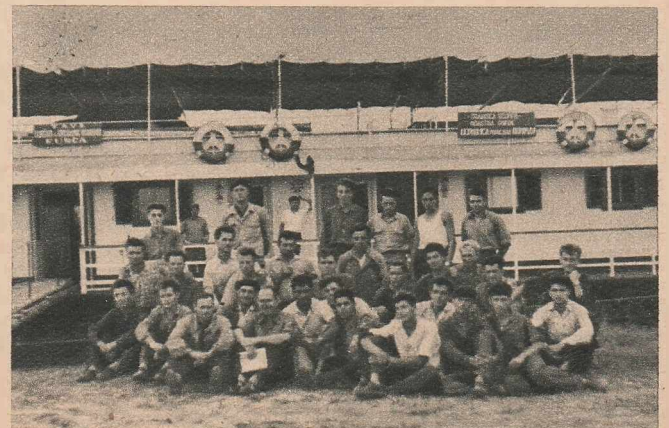
Intr-unul din vasele-dormitor ale T.A.V.S.-ului (Trustul de amenajări și valorificarea stufului), ancorat la Rusca în Delta Dunării, s-a amenajat pentru sezonul de vară o școală ce adăpostește cursurile de calificare profesională a mecanicilor exploatarei stufului. Asigurate cu cadre didactice dintre cei mai buni ingineri ai trustului, cursurile acestea își propun să dea o calificare tehnico-profesională mai înaltă celor ce li se încredințează modernele mașini de recoltat stuț. Absolvenților școlii, paralel cu noile cunoștințe primite (și ca o consecință a lor) li se recalculează și salariile, fiind încadrați

în categorii superioare în raport direct cu media notelor obținute la absolvire. Direcțiunea școlii este mîndră, de pildă, de faptul că toți cei 16 elevi care la începerea cursurilor erau în categoria

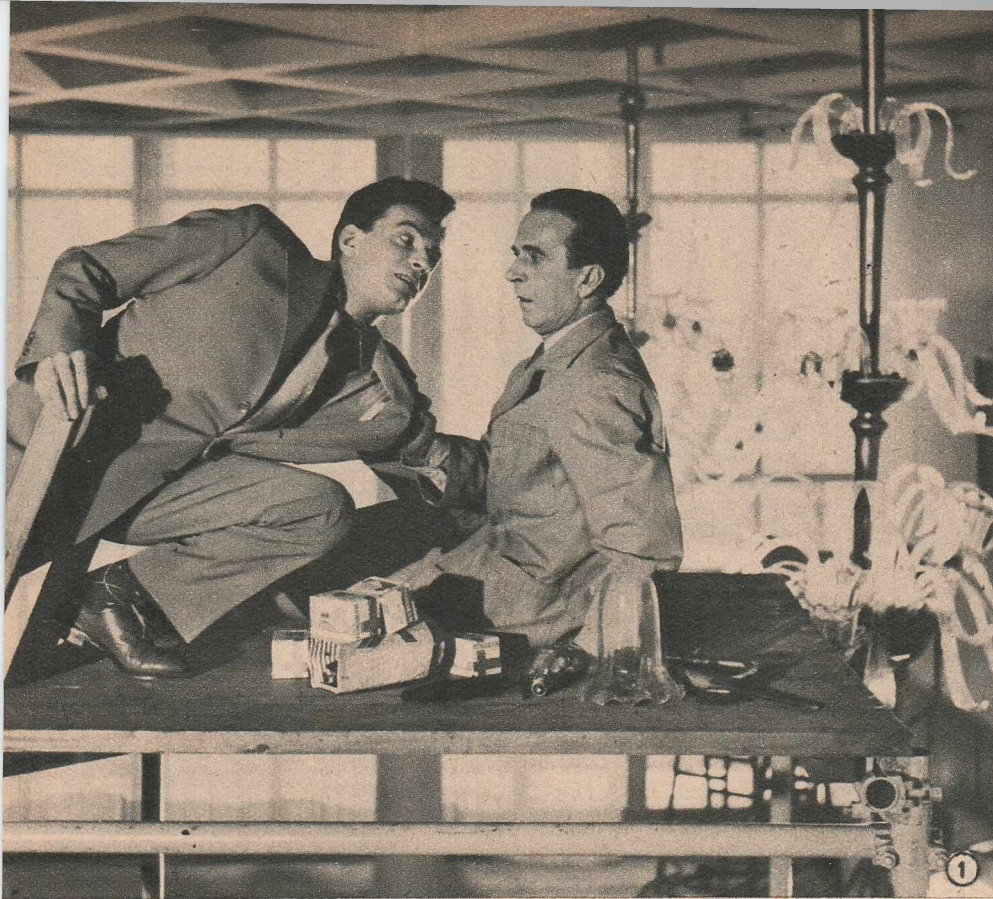
II-a de salarizare se află acum în categoriile IV, V și chiar VI.

La această școală pe apă, elevii știu lecția, cum s-ar spune... ca pe apă.

E. D.

Un grup de elevi din seria a II-a, avînd în mijlocul lor pe directorul școlii. →

Nu vreau să mă-nșor!

Fotografii de S. STEINER

Pe cum vedeți, ne (inem de cuvînt și publicăm în pagina de față un mic fotoreportaj de la filmările noii noastre comedii muzicale „Nu vreau să mă-nșor”. De atunci, de la primul tur de manivelă, s-au petrecut multe pe platoul de la Tomis, prin noul cartier din Piața Palatului ori prin halele uzinelor textile „Tudor Vladimirescu” (alias... „Texlon”) și viitorul film în culori le-a înregistrat cu vervă, fidel față de peisajul Bucureștiului 1960, „complice” la toate pozele și încercăturile hazlii pe care ni le povestește scenariul lui S. Macovei. Ce s-a întîmplat? Opereta „Vreau să mă-nșor” s-a cîntat pentru a 400-a oară, exasperînd pe toți și făcînd pe cei mai aprigi adepți ai căsătoriei să declare: — Nu „Vreau să mă-nșor”!! Infatuatul și plînul de morgă compozitor P. Grigorescu-Manta (autorul mult difuzatei operete) a trimis în locul lui pentru instructaj la fabrica „Texlon” — investindu-l pînă și cu numele său — pe tînărul fagotist Marius Popescu. De aci toate complicațiile și încercăturile ce vor urma. Și iată-l deci pe Ștefan Tăpălagă (interpretul lui

Marius) confundat cu... Geo Barton (care își face cu rolul compozitorului Manta debutul în comedia cinematografică); iată-l pe Nae Roman în rolul afemeiatului...Burlacu și pe Liliana Tomescu drept „Geta de la Texlon”, dispusă să se îndrăgostească de oricine, numai compozitor să fie și să o lanseze ca mare cîntăreață; iată-l și pe Tomazian dînd examen la istorie (pentru simpaticul nea Barbu) și încercîndu-i cu candoare pe Ștefan cel Mare cu Petru Rareș. Pelicula a mai aruncat o ocheadă indiscretă asupra micii povești de iubire ce se infirpă între Marius și Sanda (interpretată de o tînără studentă a Institutului de artă teatrală și cinematografică — Cici Dumitrache) și s-a odihnit cu plăcere asupra fermecătorului cuplu Irina Petrescu — Cristea Avram (Rodica și Ing. Preda). Toate acestea sub ochiul sever al tînărului regizor Manole Marcus, care ne-a asigurat că publicul va rîde în sală cu atît mai mult, cu cît el va fi acun mai aspru și mai exigent cu echipa de filmare. Putem să-l credem? Cele cîteva imagini din această pagină ne dau tot temeiul!

① Convorbire... amicală între Marius Popescu (Ștefan Tăpălagă) și meșterul Barbu (V. Tomazian).

② Frunțase în muncă de la fabrica „Texlon”: Rodica (Irina Petrescu), Sanda (Cici Dumitrache) și Margareta (Coca Andronescu).

③ Echipa de operatori, la lucru.

④ Geo Barton dirijor? Da, în noul său rol din comedia „Nu vreau să mă-nșor”.

⑤ O fotografie ce anunță o scenă plină de haz.

⑥ Debutantă în film: Cici Dumitrache, studentă în anul III la Institutul de artă teatrală și cinematografică.

COPERTA NOASTRĂ :

Actorii Irina Petrescu și Cristea Avram într-o scenă din filmul în pregătire „Nu vreau să mă-nșor”.

Un strigoi peninsular

de Valentin SILVESTRU

Pe cînd mă aflam anii trecuți la Paris, am cunoscut un ghid al unei agenții franceze de turism internațional. „Domnule — mi-a zis el — am umblat mult prin toate cele cinci continente și cînd trec hotarul unei țări le vorbesc călătorilor despre cea mai izbitoare caracteristică a ei. Dar cînd ajung dincolo de Pirinei, tac, pentru că în Spania lucrul cel mai izbitor este *miseria*”. Tot la Paris am luat un interviu unor artiști de teatru din Barcelona. În timp ce-mi vorbeau despre situația nenorocită a artelor în țara lor, mă opreau de a nota unele propozițiuni, scuzîndu-se, stîngheriți: „tipărite, ne-ar trimite la pușcărie”. Într-o revistă engleză de mare tiraj am văzut o fotografie înfățișînd educația viitorilor ofițeri dintr-o școală militară franchistă: pe o masă lungă, farfuriile cu mîncare; de o parte și de alta a mesei, șiruri de elevi. La un semnal al instructorului, elevii se încaieră; cei mai tari devin stăpîniți farfuriilor, cei învinși rămîn în acea zi flămînzi...

Dacă trăsătura specifică a stării majorității poporului spaniol este mizeria, ceea ce definește regimul falangist din Spania de azi e *sălbă-*

ticia de tip fascist, într-un șir infinit de manifestări, de la cele pur grotești pînă la cele cumplite de tragice.

Epistolă bască

Starea de spirit a maselor populare spaniole poartă pecetea unor tendințe de radicalizare. Agențiile occidentale de presă pomenesc în fiecare lună despre grevele și manifestațiile de protest din Madrid, Barcelona, Biscaya, Sevilla, Málaga, Bilbao și alte orașe, despre mișcările subterane îndreptate împotriva lui Franco, despre formele violente în care răbufnesc nemulțumirile. Lupta antifranchistă e într-o continuă intensificare, popularitatea și influența comuniștilor sporesc. Există totodată știri, prea bogate, despre persecuțiile politice, despre represuniile sălbatice ale poliției, despre teroarea exercitată de aparatul de stat, despre torturile la care sînt supuși patrioții spanioli în închisorile din Madrid și Santander, în lagărele de concentrare de pe insulele de coastă din estul și nordul peninsulei.

Bestialitățile, domnia despotică a bunului plac al dictatorului și

De harta Spaniei, bazele americane apar ca o cangrenă ramplificată, cu tendințe de extindere.

aparaturii său represiv, condamnările crude pe zeci de ani, rostite fără procese de tribunalele militare au alăturat protestului celei mai mari părți a poporului spaniol și pe acela al unor intelectuali de seamă din toate țările. E interesant că, siliți de împrejurări, citeva sute de preoți basci (Țara Bascilor cunoaște o puternică mișcare separatistă) au trimis o epistolă publică episcopului lor, în care acuză guvernul franchist că „folosește tortura în încăperile poliției împotriva unor cetățeni nevinovați”, că reține inamicii politici fără mandat sau alte forme juridice și „fără să-i judece”, că utilizează „o mașină-superpropagandistică în scopul mistificării opiniei publice”. Scrisoarea a apărut în ziarele din mai multe țări vestice. După această întâmplare, atît Sfîntul Oficiu al Inchiziției cît și poliția secretă au început să se intereseze foarte îndeaproape de preoții basci. E una din frecvențele împrejurări cînd gluga ascuțită și crucea neagră a inchizi-

torului apar în porțile caselor simultan cu duba cenușie a poliției secrete.

Un om mic, mai mare decît trei împărați...

Capul acestui stat polițist mistuit de mizeria populației, ros de trîndăvia și descompunerea păturilor suprapuse, de incurie administrativă, corupție, silnicie, dezagregat de haosul economic și instabilitatea poliției permanente, este Francisco Franco, un omuleț scund, gras și pornit spre pleșuvie, care la 66 de ani mai visează încă să întemeieze o dinastie personală.

Megalomania maiorului devenit brusc general și-a pierdut repede limita. 16 orașe îi poartă numele, așa cum își poartă zidurile lor cangrenele timpului. La una din numeroasele-i sărbători (în 1958) ziarele spaniole, aflate sub controlul direct al Falangei, au scris despre acest omuleț, despre această pată grasă de pe istoria Spaniei,

Cartier muncitoresc la Barcelona... Cinci milioane de spanioli trăiesc în asemenea condiții în regimul franchist.

„are calități morale mult superioare acelorale împăraților Octavian August, Carol Quintul, Napoleon...” (Arriba). Ce-i drept, acești împărați au cucerit și stăpinit și ei într-un fel sau altul străvechea țară iberică — dar oare nu se răsucesc în mormânt la aflarea unor asemenea comparații? Iar oficiosul monarhiștilor — „A.B.C.” — a citat printre alte declarații despre Franco ale unor „oameni celebri” — Cian Kai-și, Trujillo, Li Sin Man — și pe aceea a lui Pétain, rostită se pare în fața lui Hitler, precum că „sabia generalisimului Franco este cea mai curată din Europa”. Această sabie îi fusese dăruită însă de Mussolini, după episodul din Abisinia. Pe atunci Hitler îl privea cu neîncredere pe micul falangist și, trimițându-l pe spionul său personal, amiralul Canaris, să comploteze în Marocul spaniol, îi transmisese că Franco „n-are nici talent politic, nici militar”, drept care Führerul îl desemnase ca șef al rebeliunii fasciste pe un oarecare Sanjurjo. După cum a relatat recent fostul general-locotenent Bamler (colaborator al serviciului de spionaj al celui de-al treilea Reich), Sanjurjo a murit însă într-un accident ciudat de avion și atunci Canaris a fost nevoit să recurgă la maiorul Franco, ce se afla în acel moment în insula Majorca — ținând seama și de conștiințiozitatea cu care acest soldațoi „fără talent” își îndeplinise unele misiuni încredințate anterior de germani.

Cavoul de granit

Revista engleză „Spectator” scria fățiș acum câțiva timp că orînduirea din Spania nu are nici un fel de idealuri sau țeluri vizibile, în afară de menținerea lui Franco la putere, umflarea artificială a presupuselor sale merite și a „avantajelor” regimului său. Dictatorul se leagă în iluzia popularității. Cînd călătorește prin țară, falangisti travestiți în țărani îl aclamă pe marginile drumurilor. Recent, în cursul unei vizite făcute în Catalonia, el a trecut, mimînd emoția, printre șiruri de muncitori cu torțe aprinse în semn de omagiu — dar „n-a observat” că în spatele „manifestanților” se aflau polițiști cu automatele îndreptate asupra lor. Ziaristul englez drumuriz J. Gilmond i-a observat însă și a scris despre aceasta. După o lungă călătorie prin Spania, ziaristul, îngrozit, a descris-o ca pe „o țară ocupată de propria sa armată. Fără sprijinul armatei, Caudillo nu s-ar menține nici cinci minute”.

O fi avînd înrăit dictatură unele presimțiri funeste? Foarte proba-

„Libertate pentru Spania!” Imaginea și lozincă sînt ale unui miting londonez împotriva sosirii ministrului de Externe spaniol, Castella, în capitala britanică. Asemenea manifestări, cu aceeași lozincă, au loc azi în multe țări ale lumii; Franco e considerat drept cel mai rușinos vestigiu al climei fasciste în Europa.

bil. Situația internă și cea internațională nu-i sînt și nu-i vor mai fi favorabile. Cu multă pompă el și-a construit un cavou, într-o galerie de granit săpată într-un munte. Pentru săparea galeriei au fost dinamitate 800.000 tone de stîncă. Lucrarea a costat 12 milioane dolari — „donați” de populație prin aparatul fiscal care i-a strîns, firește, cu toată... delicatețea.

Dar pînă la instalarea, chiar prezumată, în cavoul de granit, generalisimul se agață de putere cu furie disperată și — de la dispariția lui Hitler — își caută, fără a osteni, noi stăpîni cu ajutorul cărora să se mențină la putere.

Aliați... zburători

Imediat după război, americanii, știind că Spania a rămas fără obercaudillo-ul său de la Berchtesgaden, au socotit-o un „spațiu vid” și au început să tatoneze eventualitățile unor investiții masive de capital și de amplasare a unor baze militare. Ca totdeauna, ei au început prin a polei realitățile spaniole. Departamentul de Stat a publicat o culegere de studii diplomatice, din care reieșea că Franco a fost un fel de... rezistent antihitlerist, opunîndu-se atragerii lui în axa Roma-Berlin! „Rezistentul” s-a bucurat din cale-afară de această descoperire și a început să bată la poarta N.A.T.O.-ului și la ghișeu Fondului Monetar Internațional, lansînd totodată invitații marilor monopolști din S.U.A. să exploa-

teze bogățiile Spaniei cu asigurarea legală a procentului de cîștig 100%. John Foster Dulles a zburat spre Madrid și i-a strîns mina în aplauzele oștenilor din garda personală, anunțînd ritos „începutul unei strînse colaborări”.

Astfel că în 1954, a început construirea de baze americane în Spania.

Astăzi, S.U.A. au baze aeriene la Sevilla, lângă Madrid și la oarecare distanță de Saragossa, la Torejon. Porturile Cartagena și Rota sînt practic la dispoziția armatei americane, iar conducta lungă de 800 km de la Rota pînă în Castilia și Aragon transportă combustibil exclusiv pentru aerodromurile americane. Se află în Spania trei baze americane mari, o bază navalo-aeriană, șapte stațiuni radar, două depozite navale și alte instalații. Cei cca 10.000 de militari americani cu familiile lor au la dispoziție case proprii, teatre, magazine, piscine, popicării — unde spaniolii nu sînt admiși.

Franco a mai încercat alianțe și colaborări: a) cu regele Feisal al Irakului — pînă cînd acesta a devenit absolut indisponibil; b) cu Fulgencio Batista, dictatorul Cubei, pînă ce acesta a luat calea aerului, fără întoarcere „spre alte țări de soare pline”; c) cu premierul turc Menderes — care a declarat la Madrid, în aprilie a.c., cu emfază: „Amîndouă țările noastre sînt din punct de vedere geografic adevărate purtătoare de avioane” — zburînd însă, mai tîrziu cu o lună, definitiv, de pe propriul său „purător” spre o închisoare din Istanbul; d) cu Trujillo, dictatorul din Republica Dominicană acuzat actualmente de crime de drept comun și, la ora cînd scriem, demisionat — și cu alții din aceeași făină.

După eșecul răsunător pe care l-a avut la Paris, înainte de a face o reconfortantă vizită — care n-a mai avut loc — în Japonia și de a se întîlni cu Li Sin Man, aflat provizoriu în meditație într-un balamuc din Hawaii — președin-

tele Eisenhower a ținut neapărat să zboare deasupra Spaniei și să se consoleze prin radiogramă cu Franco propunîndu-i „întărirea legăturilor” cu care Spania e înhămată la carul american. Cum și domnul Eisenhower însuși e pe punctul de a se retrage în viața privată, e posibil ca Franco, în urma acestei ultime „legături” din aer să adauge la superstițiile sale încă una — foarte neagră.

Ultima combinațiune

Mai serioși par a fi pentru el, deocamdată, revanșarii vest-germani. După ce au încercat în zadar să ascundă intenția lor de a construi uzine proprii de rachete în Spania, oficialitățile de la Bonn au fost nevoite să recunoască public expansiunea lor de tip nou spre Peninsula Iberică. Dar 1960 nu mai e 1937. În parlamentul britanic, în rîndurile opiniei publice franceze, în unele partide politice din Italia, ba chiar și în Germania occidentală și în multe alte părți se fac auzite proteste vehemente. Franco are parte de un oprobriu general. Lumea socialistă îl infie-rează ca pe un vestigiu al unor vremuri oribile. Agenția TASS a declarat anul acesta: „Știrile cu privire la stabilirea unei colaborări militare între guvernele Adenauer și Franco trebuie să pună în gardă pe toți acei cărora nu le sînt indiferente destinele păcii... Tratat-ivele cu privire la colaborarea militară între cele mai reacționare state din Europa dovedesc că guvernul R.F. Germane este nevoit să caute sprijin pentru politica sa, aflată în contradicție cu interesele păcii, la un regim care este o progenitură a nazismului hitlerist și a fascismului italian. Înțelegerea din culise între Germania occidentală și Spania franchistă reînvie involuntar în memorie faimoasa axă Berlin-Madrid...”

...Și va avea soarta acelei axe. Ca toate alianțele pe care le încheie Franco. Căci el este un strigoii al unei lumi apuse, pe care poporul spaniol se pregătește să-l alunge de pe pămîntul glorioasei și însingeratei patrii.

Si pe care nu încapă în doială că-l va alunga!

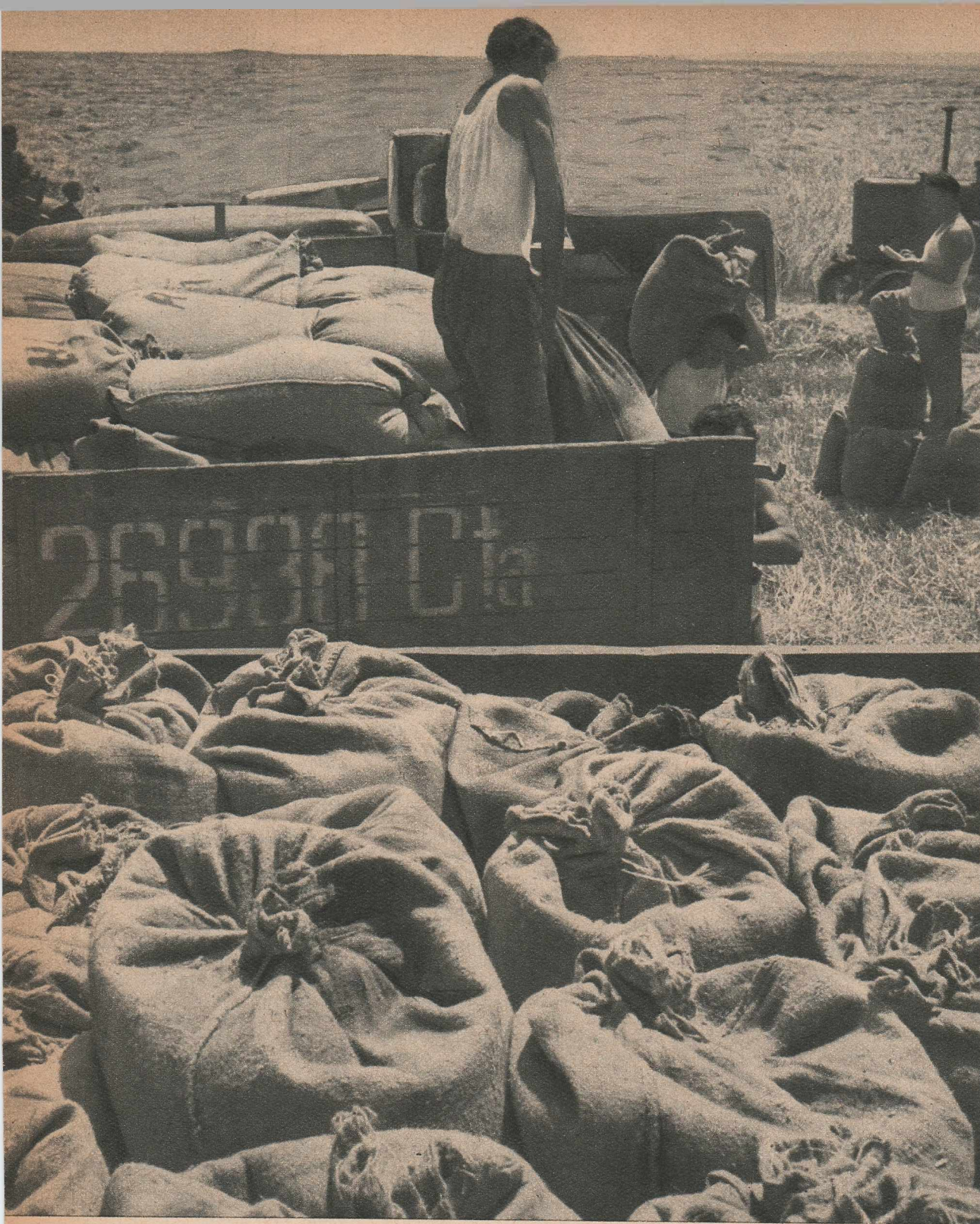
Baloneta și inchiștița catolică — pilonii puterii dictatorului Franco. Nesiguri stîlpi de susținere al unui regim putred!..

DE CE

Fotoreportaj de F. URSEANU (text)

și A. MIHAILOPOL (fotografii)

↑
În toată campania agricolă, brigadierul Brobonea — fruntaș în muncă — și tovarășii săi tractoriști au dovedit o deosebită pricepere.

Belșug de grâu. Una după alta, mașinile au transportat de la G.A.S. Moșneni, spre silozurile din Constanța, mil de saci cu această bo-
← gășle a holdelor dobrogene.

Și acești tineri voioși — elevi ai școlii medii din orașul Vasile Roață — și-au adus aportul, în cadrul muncii patriotice, pentru viitoarea recoltă bogată de porumb. ↓

S-A PETRECUT LA MOȘNENI...

În sat la Moșneni — la doi pași de fărul mării — a fost o petrecere strașnică. S-a cîntat de seară pînă dimineața, s-a jucat cu foc sîrba, oamenii s-au cîstit cu multe sticle de bere și cu alte sticle, pline de nectarul viilor dobrogene, iar pe mese întinse s-au ridicat piramide de pui și de rațe rumenite. Dacă în seara aceea — zic oamenii — vîntul ar fi bătut de la uscat spre mare, ecoul fanfarei s-ar fi dus pînă dincolo de cîmpia dobrogeană — pe plaja de la Neptun sau pe cea de la Costinești.

Petrecerea de care vorbim era a muncitorilor, a tractoriștilor, a zootehnicienilor, a tehnicienilor și agronomilor de la G.A.S. Moșneni, una din petrecerile devenite tradiționale și aici, în Dobrogea: serbarea încheierii campaniei de recoltare a grîului. O serbare a pîinii, a belșugului, pe care oamenii din partea locului o cîntesc împreună cu nevestele, cu feciorii, cu vecinii. Iar vecinii din sat, ca și cei din toate satele din regiunea Constanța, sînt toți colecțiști, oameni care cunosc azi belșugul și prosperitatea și pentru care gospodăria de stat din Moșneni este un îndreptar și un exemplu de mare gospodărie agricolă socialistă. ★

Au avut oare oamenii de la Gospodăria agricolă de stat din Moșneni motive să se bucure în vara asta mai mult decît în alți ani de rodul muncii lor? Desigur! Întîi și întîi fiindcă au terminat mai devreme recoltatul și treieratul grîului; apoi s-au cîstit fiindcă au realizat aici un lucru care nu s-a înregistrat în alți ani: de pe cele 1.303 hectare cultivate cu grîu s-a scos o producție medie de 2.330 kg la hectar. Și trebuie ținut seama — zic oamenii din partea locului și lucrul acesta îl spune și directorul G.A.S.-ului, tovarășul Eugen Chiriță — că producția respectivă a fost obținută în Dobrogea, regiune unde cu puțini ani în urmă recolta de grîu se măsura nu cu miile de kilograme la hectar, ci doar cu sutele...

Așadar, recolta bună de grîu în acest colț al regiunii Constanța

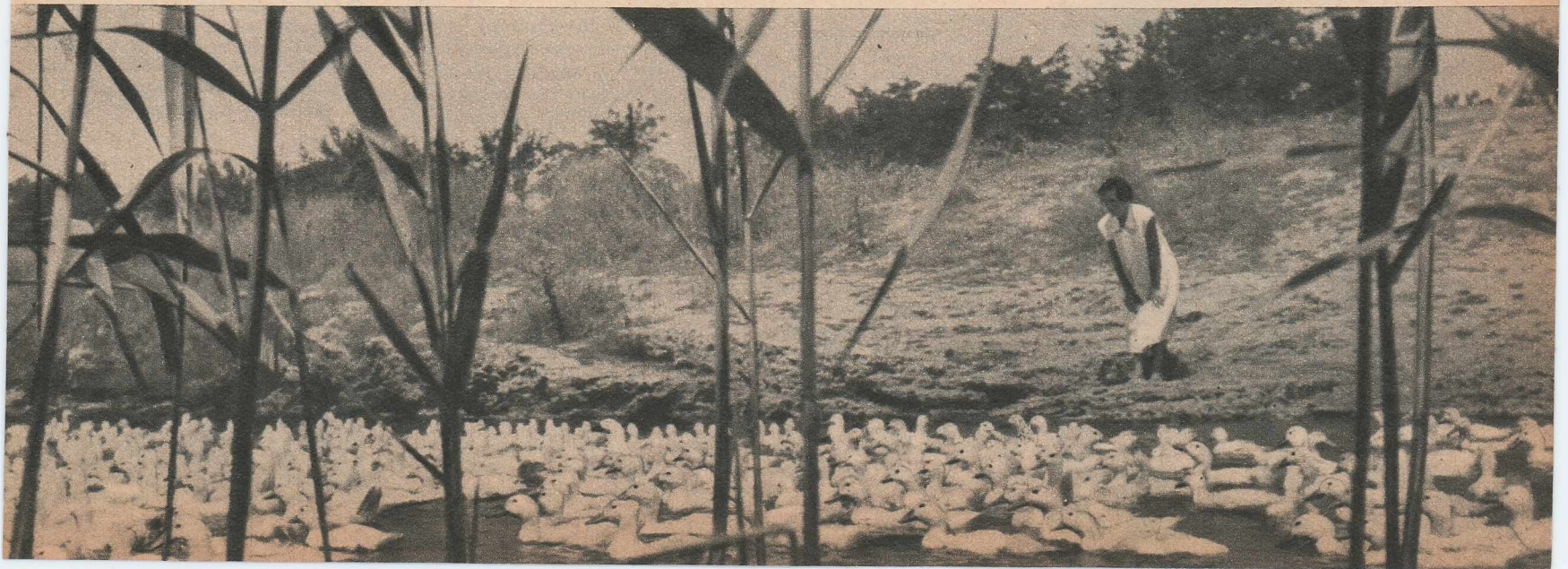

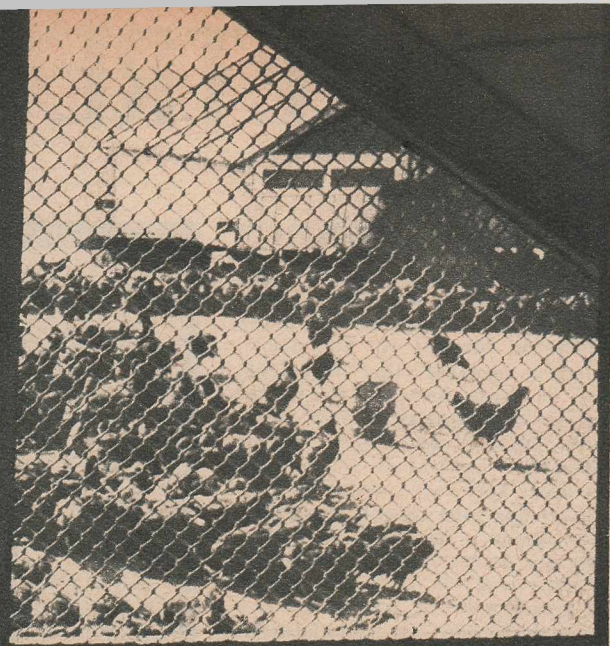
↑ **Cu toată briza mării, au fost multe zile toride în cîmpia dobrogeană. Dar grija față de mecanizatorii aflați în plină campanie a fost și ea prezentă: sucul de fructe, adus la locul de muncă, rece, de la gheață, a potolit setea celor de pe arie.**

● **Cel aproape o sută de stupi ai G.A.S.-ului se mută mereu dintr-un loc în altul. Fiindcă — zic apiculorii — mierea de la o mie și una de flori e cea mai bună. Iată-i acum instalați pe lîngă un lan de floarea-soarelui, unde albinele găsesc „materia primă” pentru miere, dar ajută și la polenizare. →**

Pe balta de la Neptun a G.A.S. Moșneni. Mil de rațe „Pekin” pleacă de aici spre piețele de desfacere ale regiunii Constanța. ↓

a fost obținută în 1960. Iar noul record va fi doborât — fără îndoială — în anii viitori. Premisele s-au creat în vara asta: aici, la Moșneni — la doi pași de mare — pe una din parcelele gospodăriei de stat (de cca 12 ha) s-au obținut 4.266 kg grâu la hectar. Notați că numai cu două decenii în urmă același pământ dădea 600-700 kg la hectar! Care-i în

definitiv „rețeta“ unei producții record? Exact cea aplicată acolo unde se ține seama de regulile agrotehnicii avansate: unde arătura s-a făcut la timp și cu mijloace mecanizate, unde cuțitul plugului a intrat adânc în pământ, unde solul a fost hrănit bine cu superfosfați, cu azotat de amoniu, cu gunoi de grajd și unde însămânțările s-au făcut cu semințe de soiuri de înaltă productivitate. Nimic în plus — deci — decât priceperea, dragostea de muncă și folosirea din plin a mijloacelor moderne pe care statul democrat-popular le pune la dispoziția agriculturii socialiste.

Cu experiența îmbogățită și cu elan sporit, muncitorii, mecanizatorii și specialiștii de la G.A.S. Moșneni au și trecut la pregătirea recoltei viitoare. Documentele Congresului al III-lea al P.M.R. îi călăuzește din plin. „Sarcina principală în domeniul producției agri-

Pleava nu s-a mai pierdut ca pînă acum la recoltatul cu combinele. Tehnicienii de aici, ajutați de organizatorul de partid, tov. Dumitru Burada, au găsit mijlocul cel mai bun de a o valorifica, captînd-o în remorca prînsă de combină. Astfel s-a creat un stoc furajer de 400 tone pleavă — hrană excelentă ← pentru vite.

cole — se spune în Raportul C.C. al P.M.R., prezentat la Congres de tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej — este sporirea considerabilă a producției de cereale, mai ales de grâu și de porumb, deoarece de aceasta depinde dezvoltarea tuturor celorlalte ramuri ale agriculturii și în special creșterea animalelor“. Și la realizarea din plin a acestei mari sarcini țin să-și aducă aportul și harnicii muncitori și tehnicienii ai G.A.S. Moșneni.

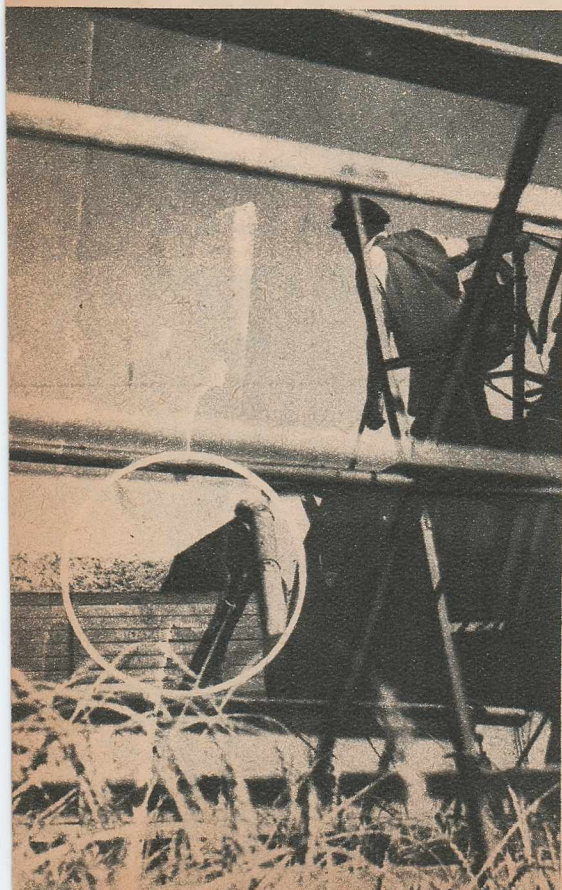
★

Pentru ce s-a mai petrecut aici în seara de 30 iulie? Pentru o veste importantă sosită în ajun: G.A.S. Moșneni a ieșit prima pe raionul Negru Vodă pentru productivitate și a patra pe regiunea Constanța. Și fiindcă planul pe tot anul la fabricarea brînzeturilor — faimoasa telemea de Dobrogea — s-a încheiat la sfîrșitul lui iunie (și nu la sfîrșitul lui decembrie!). Oamenii s-au felicitat reciproc fiindcă — ajutați de indicațiile Comitetului regional de partid — au descoperit mijlocul de a nu mai cumpăra furaje pentru vitele gospodăriei: au valorificat și pleava, care — pînă acum — la recoltatul cu combinele, se pierdea amestecîndu-se cu paie. Aproape 400 tone de pleavă (nu-i o cantitate neglijabilă!) au fost astfel puse în valoare. S-au bucurat împreună pentru că au dat peste plan 1.000 de kg lînă semifină, pentru că au furnizat magazinelor mii și mii de rațe din faimoasa rasă Pekin și mii de găini roșii din tot atît

↑
Nici un bob pierdut! Cotețele mobile sînt în permanență pe urmele combinelor — mii de găini roșii din faimoasa rasă Rodisland descoperindu-și singure hrana: boabe de grâu rămase de la treierat.

de faimoasa rasă Rodisland. Și ar fi petrecut și mai mult — a doua zi era zi de odihnă — dacă nu intervenea o ploaie puternică. Credeți însă că s-a supărat careva? Dimpotrivă. Ultimul rînd de pahare s-a ridicat pentru apa care cădea din cer — pentru ploaie. Era bună pentru porumb! Pentru porumbul înalt de doi metri, de la care în septembrie, oamenii de aici așteaptă o recoltă record... Aveau sau n-aveau de ce petrece?

O graficiană aflată în documentație, realizează un subiect printre crescătoarele de vite din G.A.S. Moșneni. Pozează tovarășo Paraschiva Baci, mulgătoare fruntașă, care îngrijește o duzlnă de vaci. ↓

Kuluta (tempera, 1933)

UN ORIGINAL PICTOR RUS: N.K. RERIH

(1874 - 1947)

Nu de mult au fost expuse la Galeria Tretiakov din Moscova operele unui original pictor rus, pînă în prezent prea puțin cunoscut, Nikolai Konstantinovici Rerih.

Născut în anul 1874, Rerih s-a inițiat în arta picturii la Academia de artă din Petrograd și s-a dezvoltat ca artist la școala celebrului peisagist rus Arhip Kuindji. În scurt timp, Rerih devine un maestru al penelului. La început el se inspiră din recutul îndepărtat al patriei sale; mai târziu începe să cutreiere lumea, însoțind numeroase expediții arheologice, în căutarea imaginilor arhaice și a frumuseților olclorice create de milenii. Astfel, a călătorit și a lucrat pe rînd în Finlanda, Norvegia, Suedia, China, America, Mon-

golia, Tibet și India (unde și-a petrecut ultima parte a vieții).

Rod al acestor călătorii sînt și nenumăratele sale peisaje, adevărate ode închinare frumuseții și măreției naturii. Călăuzit de un adînc umanism, el s-a ridicat împotriva războiului, în apărarea omului și a valorilor nepieritoare create de geniul uman. Rerih spunea: „Dați arta poporului”. El năzuia ca opera de artă să trezească în oameni „sentimente bune”.

Rerih era un propagator pasionat al frumosului din monumentele străvechi și din creația populară. Aceste înclinații ale sale, dublate de o puternică atracție spre stilizarea decorativă (a lucrat mult timp ca scenograf în teatrele rusești), ajungînd uneori pînă la expresia simbolistă, stîrnesc discuții aprinse în jurul operei sale.

Iată de ce criticii de artă sovietici îi privesc opera ca pe un fenomen original, consecință a contradicțiilor artei mondiale din prima jumătate a secolului al XX-lea. Oamenii sovietici, reconsiderînd opera lui Rerih, au îndrăgît și pus la loc de cinste acele lucrări ale sale care redau frumusețea impetuoasă a naturii, cu soarele ei puternic, dogoritor, cu albul imaculat al piscurilor împlintindu-și frunțile-n nori, cu imensitatea albastră a stepei nesfîrșite, cu cerul brăzdat de nori fabuloși hîrjonindu-se între ei, cu peisaje de o rară frumusețe și expresivitate.

Iată în planșele noastre cîteva reproduceri din operele interesantului pictor rus, caracterizate printr-o deosebită intensitate a culorilor, ce aduce după sine și o intensitate a emoției.

↑
Himalala (temp

←
Bătălie în ceruri

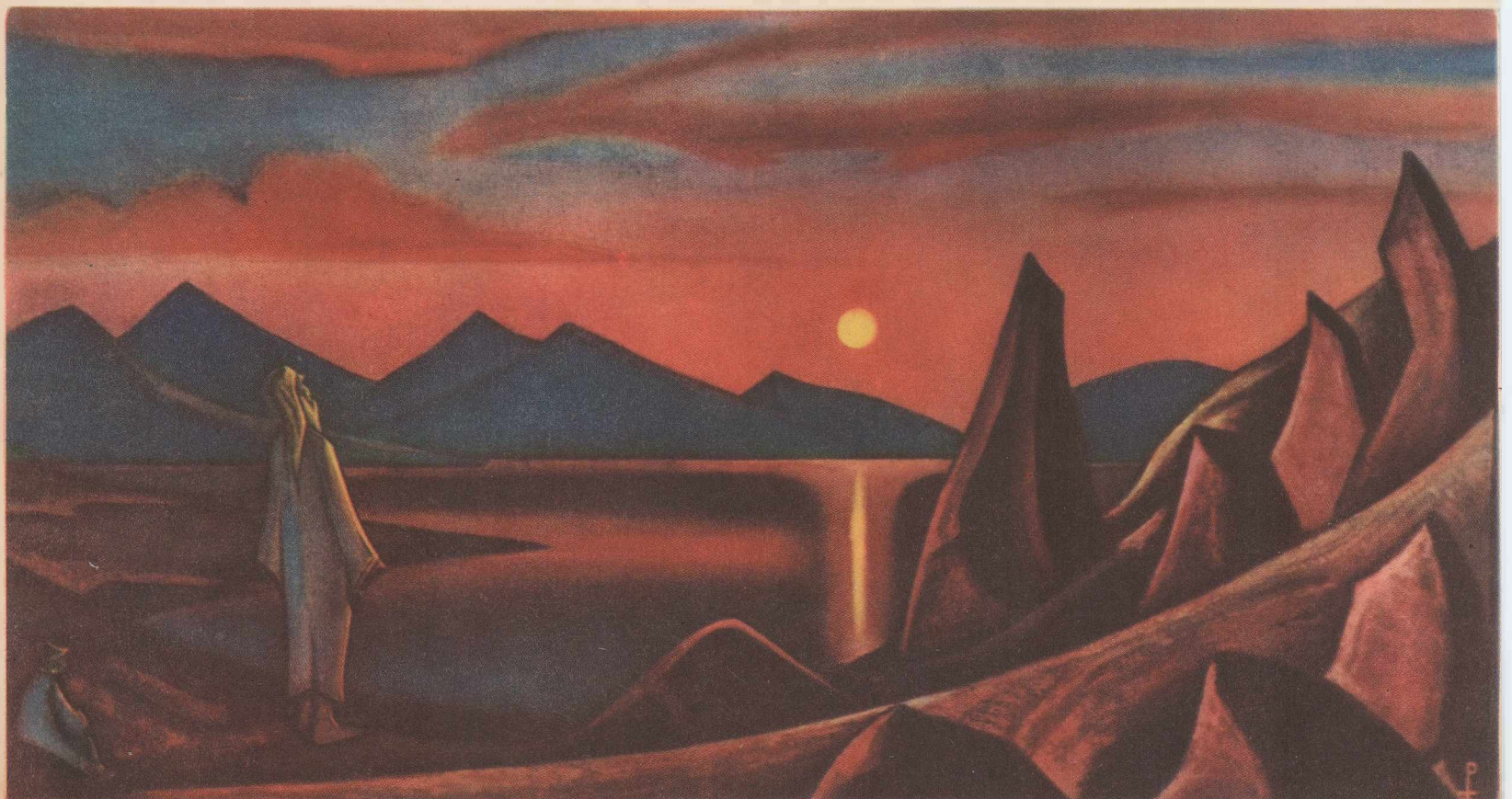
Ghesarahan (tem

Focuri în stepă (tempera, 1941)

Amurg însingerat (tempera, 1942)

In trecere prin București

Faima frumuseților și realizărilor țării noastre s-a dus pînă departe, peste mări și țări. Turiști de pe cele mai îndepărtate meleaguri sînt curioși să ne cunoască. Marile companii occidentale care se ocupă cu turismul au inclus România în itinerariile lor. Vasele de croazieră fac din ce în ce mai des escală și pe țărmurile noastre.

Vara aceasta vasul „Hellas”, în croazieră prin Mediterana și Marea Neagră, a poposit la Constanța. Cu un tren special, 360 de turiști din Anglia, Franța, Italia, R.F.G., Elveția, Austria, Belgia, Suedia au venit să ne viziteze Bucureștiul. Cu confortabilele autocare ale O.N.T.-Carpăți, au străbătut orașul, ascultînd atenți explicațiile ghizilor. Poate că altfel își vor fi închipuit oaspeții Capitala noastră...

Doamna Anneliese Jage din Badhartsfeld, R.F.G., s-a și hotărît ca în anul viitor să-și petreacă concediul la noi în țară.

La masa luată la Athenée Palace s-au servit, printre altele, și mințăruri specific românești. Sarmalele, țuica și vinurile românești au făcut furori.

După masă oaspeții sînt așteptați la un spectacol de folclor dat de ansamblul C.C.S. Pînă să pornească autocarele, se mai fac cîteva zeci de fotografii ale cartierului nou din Piața Palatului Republicii.

S-ar putea spune că fiecare minut spulberă cîte o minciună. Un francez mai în vîrstă îi spune soției sale: „Pas possible! C'est tout à fait inattendu!”¹⁾

Scriitorul englez Gordon Cooper, pasionat călător, a mai fost pe la noi în 1932. „E greu să-ți formezi o părere în timpul unei vizite atît de scurte. Văd o multime de case noi, oamenii sînt mult mai bine îmbrăcați ca înainte, magazinele sînt foarte bine aprovizionate — toate acestea sînt o dovadă sigură a belșugului din țara voastră”.

Dansatorii și cîntăreții ansamblului C.C.S. au smuls nesfîrșite ropote de aplauze de la un public entuziasmat. „N-am știut ce să admir mai întîi: frumusețea costumelor, măiestria dansurilor sau melodia și ritmul cîntecelor” — spunea o tînără și elegantă italiancă. La ieșire se auzeau asemenea exclamații: „wonderful!”, „prachtvoll!”, „magnifique!”²⁾

Drumul spre gara Băneasa. „Ce frumos e orașul dumneavoastră! Ce multe flori, parcuri și lacuri!” — spunea dl. Sellmann din Timro (Suedia).

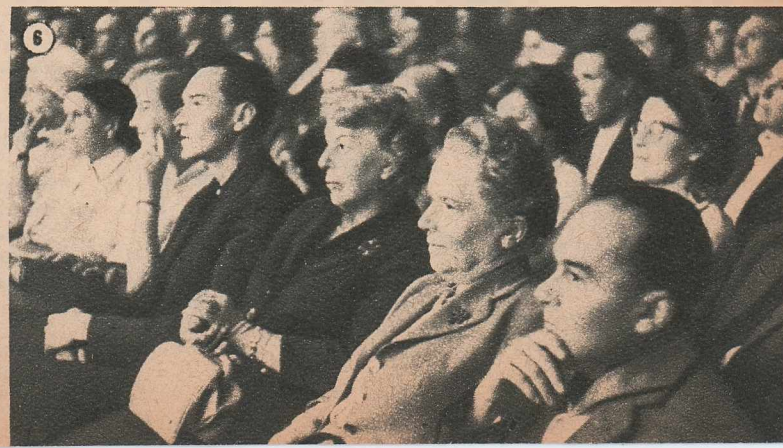
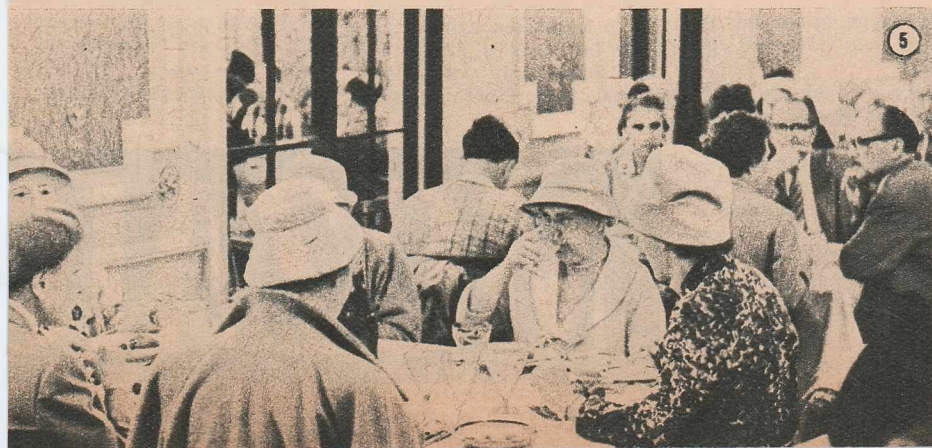
Trenul special este gata de plecare spre Constanța. La geamuri flutură batiste. „La revedere, București! N-o să te uităm niciodată! Vom mai veni să te vedem!”

E. IAROVICI

¹⁾ Nu-i posibil! E cu totul neașteptat!

²⁾ Miaunat (în limbile engleză, germană și franceză).

- ① Gara Băneasa. Oaspeții se îmbarcă în autocare pentru a vizita Capitala.
- ② Doi dintre oaspeți: d-na Anneliese Jage (R.F.G.) și dl. Sellmann (Suedia).
- ③ În autocar, ghidul (în picioare) dă oaspeților primele lămuriri solicitate.
- ④ Ghizeul cu ilustrate din holul „Athenée Palace”-ului este luat cu asalt.
- ⑤ Un grup de englezoaice, la masă. „Nu-i de loc rău „Odobeștiul” acesta...”
- ⑥ Dansul și cîntecul romînesc i-au delectat pe oaspeții străini.

Cei patru din brigadă

de Gelu CHIFLEA

Ilustrație de Nichi POPESCU

Gheorghe Pădureanu văzuse repede, strecurând barca cu dibăcie printre iolele grămadite în jurul balizelor. În fața sa, Oana privea gânditoare neastîmpărat undelor tot mai întunecate de umbrele înserării. Se apropiau de mal. Deasupra aleilor întortocheate, printre boschete și arbori, izburneau risete, chemări vesele.

— Oana, Pădureanu!...

Fata tresări. Gheorghe întoarse capul. Pe debarcader un tânăr le făcea semne agitându-și mâinile cu vioașie.

— Alexe—strigă fata bucurată. Alexe!...

Pădureanu înțeți vislîtul. Barca se lovea de marginea unei boxe, apoi se opri. Alexe prinse funia azvîrlită de Gheorghe...

Întîlnirile lor erau întotdeauna vesele. Lucrau împreună. La atelier, în timpul liber, ca și la școală, Alexe, Oana și Pădureanu erau nedespărțiți. Tovarășii din brigadă credeau că nimeni și nimic nu-i va putea smulge de pe făgașul prieteniei lor. Mai domol, dar mult mai chibzuit, Alexe se legase de Pădureanu, atras de ușurința cu care acesta rezolva problemele complicate și mai cu seamă de puterea lui de muncă, cu toate că uneori repezeala acțiunilor lui lăsa impresia necugetării. Dar

ochiul lui Alexe nu se oprise la faptul acesta. Cu răbdare și perseverență el se străduia să-și dezbrace tovarășul de trufia care izburnea adesea neretținută în fața celorlalți tineri din brigadă. Fata se alăturase mai de curînd prieteniei lor.

Pădureanu legă funia de cuiul boxei; apoi o ajută pe Oana să coboare din barcă. Mina lui strîngea parcă prea tare brațul fetei. În privirile lor, Alexe zări o văpaie mai aprinsă decît a prieteniei. Înclină capul.

— Haide, Alexe, ce-ai rămas așa?

Tresări. Glasul Oanei suna la fel de duos ca întotdeauna. O privi tăcut.

— Ce ziceți, facem o plimbare prin parc? — adăugă Gheorghe apropiindu-se.

Alexe nu răspunse; nu-și dădea seama ce se petrece cu el. Se trezi murmurînd:

— Nu, nu vă supărați... Eu trebuie să plec, eu... La revedere!

Se întoarse și porni repede, lăsîndu-și prietenii uimiți de atitudinea aceasta neobișnuită.

★

Abia tîrziu, în liniștea odăii lui, Alexe începu să înțeleagă ce se petrecuse cu el. Fusese prea înfierbîntat. Prea pe negîndite se trezise în fața aceluia adevăr, atît de

nedorit. „Oana îi era dragă lui Gheorghe; poate că și fata îl îndrăgea“... Cu gîndurile tot mai limpezi, Alexe se dojenea pentru purtarea lui necugetată. Nu-și pizmua prietenul; el nu era vinovat cu nimica. Cu toate acestea nu-și putea alunga amărăciunea care-i apăsa întreaga ființă. Ar fi vrut să doarmă, dar somnul nu i se apropia de gene...

A doua zi, cînd se văzură în atelier, salutul lui Gheorghe i se păru mai rece ca de obicei. „Nu, nu-i adevărat—

Autorul schiței de față a strungar-matritei la întreprinderea „Tehnometal“ din București. „Cei patru din brigadă“ constituie debutul său literar.

căută el să-și alunge un gînd urît—sînt eu prea bănuitor“. Simțea totuși că nici el nu mai era împins spre glume cu Gheorghe, ca altădată. Munca lor însă îi obliga să lucreze față în față, să se sfătuiască, să se ajute.

Atelierul nu avea încă utilajul necesar polizării unor piese cu interioare profilate. Pădureanu făcuse mai demult propunerea unui dispozitiv de polizat pe strung. Proiectul fusese aprobat, dar construirea dispozitivului nu începea, motivîndu-se că ar fi prea costisitor. Într-o consfătuire de producție, brigada se angajase să-l confecționeze din materiale economisite. Aprobarea fusese unanimă și munca începuse într-un iureș al întrecerii în care fiecare se străduia să se depășească pe sine. Acum, lucrînd amîndoi la montarea dispozitivului pe strungul lui Pădureanu, nu vorbeau decît atît cît le cerea munca.

Zilele treceau. Amintirea acelei înserări de vară, cu plecarea bruscă a lui Alexe, ridica tot mai mult un zid de răceală între cei doi prieteni. Într-o zi, voind să lămurească starea aceea de lucruri, Alexe își luă inima în dinți și își întrebă prietenul:

— Gheorghe, spune-mi: tu o iubești cu adevărat pe Oana?

În privirile celui alt zări însă un licăr de gelozie care-i curmă vorba.

— Nu știu ce simt anume — răspunse Gheorghe ursuz — și nu înțeleg de ce te amesteci...

Alexe îl privi întunecat, înțelegînd că acum începea să se mistuie prietenia dintre ei.

★

Construirea dispozitivului se apropia de sfîrșit. În cin-

stea zilei de 23 August brigada își luase un nou angajament: trebuiau să execute polizarea primei serii de calibre profilate, iar întreprinderea, conștient pe acest angajament, sistase comanda pieselor care se polizau pînă atunci într-o uzină din provincie. La semnul acesta de încredere, brigada parcă prinsese aripi. Ciudat însă: Pădureanu, în loc să se bucure împreună cu ceilalți, se adîncea tot mai mult în izolarea și neliniștea izvorîte din firea sa orgolioasă. „Aci pe strung prinde viață concepția mea! Strădania atîtor zile și nopți“—părea că spune el cu fiecare gest, cu fiecare vorbă, cu fiecare privire. Simțămîntul acesta de posesor exclusiv al inițiativei îl făcea refractar oricărei sugestii din afară.

Oana și Alexe îi pătrundeau zburcînd. Părerile fetei însă nu găseau înțelegere în mintea lui înfierbîntată. Iar Alexe se ferea deocamdată să iște discuții care să primejduiască ritmul lucrului.

Într-o dimineață, Alexe nu mai veni la lucru. Vestea că boala îl țintuise la pat stîrni îngrijorarea celorlalți membri ai brigăzii. Probele dispozitivului erau operațiile cele mai dificile și lipsa omului celui mai chibzuit și mai calm îi făcea să privească experimentarea cu neliniște. Numai în Pădureanu, crescînd și mai mult în proprii săi ochi, mocnea o bucurie egoistă. Rămăș în fruntea brigăzii, își asumă răspunderea să ducă munca la bun sfîrșit. Închis în sine și din zi în zi tot mai posomorît în experimentările sale care nu-i aduceau rezultatul dorit, el nu-și dădea seama că termenul fixat de brigadă se apropia cu repeziciune. Încet, încet, însă, necazul și rușinea începeau să pună stăpînire pe el.

— Gheorghe, nu-l poți pune la punct... Așa e? Spune sincer — îl întrebă Oana într-o după-amiază, la sfîrșitul schimbului.

Pădureanu înălță disprețuitor din umeri:

— Ce știi tu! Azi n-am reușit, dar mîine poate... dacă nu chiar în seara asta.

Sub nepăsarea voită a vorbelor lui, fata îi simți însă tot zburcîndul. Își dădea seama că orgolioasa lui por-

nire ar putea să zădărnicească munca întregii brigăzi. Ea îl iubea. Nu voia să-l lase în voia încapătînării lui. Singurul om care putea să-i dea un sfat atunci era Alexe. Alexe ar fi putut să-l ajute. Și trebuia. Trebuia pînă nu era prea tîrziu.

Se hotărî să meargă la Alexe. Îl găsi în grădina. Îi povesti totul cu glasul tremurînd de emoție. „Cît îl iubește“—gîndi Alexe. Se ridică, sprijinindu-se ușor de spătarul scaunului. Era în convalescență, dar se putea ține bine pe picioare. Acolo, în atelier, munca întregii brigăzi stagnase din pricina încapătînării lui Pădureanu. Porni spre poartă, urmat de Oana. Ieșiră în stradă.

— Doar n-ai vrea să mergi la atelier! — spuse Oana deodată.

— Trebuie, Oana. Gheorghe nu se înțelege cu brigada.

— Alexe, eu am venit numai să-ți cer un sfat... Nu se poate, rămîi acasă, ești încă bolnav!...

Dar Alexe n-o mai asculta. Mergea înainte, adîncit în gînduri, cătînd spre coșurile fabricii, fumegînde în zarea limpede a după-amiezii de vară.

★

Cînd intră în atelier, Pădureanu tresări. Alexe nu-l privi. Se opri în fața dispozitivului înțepenit.

— De ce nu m-ai anunțat pînă acum?—întrebă deodată.

Pădureanu mormăi în silă ceva care aducea a justificare:

— Credeam că împreună cu brigada voi putea lichida defectul.

— Cu brigada?... Brigada ești numai tu? Nici Stoica, nici Oana, nici Valeriu nu cunosc impasul în care te afli.

— Doar nu erau să piardă ore din producție... Și-apoi, ce puteau ei mai mult decît mine?

Alexe își țintui tovarășul cu privirile.

— Ești infumurat!

— Alexe!

— Da, așa este! O consfătuire, o discuție măcar cu brigada te-ar fi ajutat. Orice părere, fie ea cît de neînsemnată, își are valoarea ei. Noroc de Oana...

— Ce vrei să spui cu asta? —

MOZAIC

izbucni Pădureanu uimit. A fost Oana pe la tine?

Deodată îl fulgeră un gând inveninat. „A venit aici numai ca să arate că-i mai priceput decât mine... Să mă discrediteze în fața tuturor... în fața Oanei!”

Alexe își dădu seama de focul izbucnit în sufletul lui Pădureanu. Trebuia să-l domolească. Era nevoie de înțelegere. Munca atitor zile trebuia continuată. Îi prinse mîna crispată pe batiul strungului.

— Gheorghe, tu te-ai rupt de brigadă și asta-i rău, căci o dată greșeala săvîrșită, orgoliul nu te-a lăsat nici să-ți privești în față tovarășii, nici să le ascuți sfaturile... Alungă-ți gândurile negre, Gheorghe. Între noi nu trebuie să existe acum dorința gloriei personale...

Căldura vorbelor lui nu avu darul să domolească ciocotul din sufletul lui Pădureanu. Descumpănit, însă, acesta nu știa ce să răspundă. Deodată, pe ușa atelierului intrară Stoica și Oana. Fata venea repede, posomorită.

— Mîine la ora șapte calibre vor fi expediate—zise ea cînd se apropie.

Cei patru oameni se priviră muți.

— Cine a dat dispoziția asta? — întrebă Alexe.

— Direcțiunea, că doar noi nu avem calitatea...

Pădureanu înclină capul. Se simțea vinovat. Rușinea îi încâlcea gîndurile.

— Dar pe noi nu ne întreabă? — izbucni Alexe. Tovarășul Oncioiu unde este?

— În cabinetul directorului, vă cheamă acolo.

— De ce nu spuneți așa, mă? — se lumină deodată Alexe. Gheorghe, Oana, Stoica, sîntem numai patru din brigadă, dar am credința că pînă în zori punem dispozitivul în funcțiune.

— Să vedem numai ce defect are — murmură Stoica prevăzător.

— Oricare ar fi, unde sînt patru capete, răgazul se prelungește de patru ori. Și-apoi, nu dispozitivul ne-a făcut pe noi — adăugă Alexe privind-i pe rînd.

— Dacă-i așa, atunci ce mai așteptăm? — săriră Stoica și Oana, însuflețiți de vorbele lui.

— Voi pregătiți sculele... Pădureanu, haide să vedem de ce ne cheamă tovarășul Oncioiu.

★

Masiv și pleșuv, inginerul-șef, frămîntînd podeaua sub pașii lui grei, mormăi cu amărăciune sinceră:

— Nu mi s-a întîmplat niciodată de cînd sînt în

conducerea acestei întreprinderi, niciodată... Trebuia să procedez la fel ca și pînă acum. Trebuia să expediez piesele la uzină pentru poli-zare de acum 15 zile... Cine-mi garantează mie că acești tineri vor reuși mîine sau poimîine?!

Directorul tăcea adîncit în gînduri. Oncioiu, secretarul de partid, cîta cînd spre el, cînd spre inginerul-șef, cînd spre cei doi tineri care ascultau tăcuți.

— Eu mi-am spus părerea odată — rosti inginerul Gri-goiu. Propunerea tovarășului Pădureanu nu era de lepădat, dar mai avea nevoie de unele modificări. V-ați bizuit numai pe entuziasmul tineresc...

— Mai domol, tovarășe inginer — îi tăie vorba Oncioiu. Oamenii aceștia, în avîntul lor tineresc, au izbutit să construiască dispozitivul care, sînt încredințat, va funcționa cum trebuie. Numai că acum trebuie să lichidăm întîrzierea. Ce aveți de gînd să faceți în privința asta? — adresă el întrebarea tinerilor.

Pădureanu tăcea stingherit. Nici el nu-și putea lămuri ce-l împinsese să procedeze astfel. Orgoliul, încăpăținare, egoism? Tresări auzind vorba cumpănită a lui Alexe:

— Noi am greșit, tovarășe director. Dar am greșit muncind și rezultatele strădaniei noastre depășesc gravitatea greșelii. Și-apoi angajamentul luat de brigadă n-a ajuns încă la termenul fixat...

— ...care va fi mîine — adăugă neliniștit inginerul-șef.

— Mîine dispozitivul va funcționa!

— Veți putea oare realiza într-o noapte ceea ce n-ați putut în atîtea zile?

— Eu am încredere în puterea de muncă a brigăzii — răspunse Alexe simplu.

Pădureanu asculta uimit. Nici o vorbă împotriva sa, nici măcar o critică, nici o aluzie, nici un gest cît de mic cu care să-l injosească! Iar în ce-l privește pe el n-a invocat nici o scuză. Nici nu amintise măcar că fusese — că mai era încă — bolnav... Ce fel de om era Alexe ăsta — tovarășul său la a cărui prietenie era pe cale să renunțe?

— Duceți-vă, nu precupețiți nici o clipă — se auzi din nou glasul lui Oncioiu. Peste cîteva clipe venim și noi în atelier...

Pădureanu porni în urma lui Alexe, înspăimîntat parcă de faptul că vor rămîne singuri, numai ei doi, și va fi nevoit să-l privească în ochi.

★

Se revărsau zorile. Cei patru tineri făceau ultimul control al dispozitivului. Obo-

seala le încetinise mișcările. Pe ușa atelierului intrară primii muncitori din schimbul de dimineață, apoi alții și alții, tot mai grăbiți, înconjurîndu-i cu simpatie. Stoica pornise strungul și-l alimenta cu ulei. Cînd Pădureanu apucă manetele dispozitivului, lui Alexe i se păru că tremură. Da, tremura și el, tremura de nerăbdare, de emoție în fața zecilor de ochi ațintiți asupra lor, asupra muncii lor care trebuia să-și arate roadele. În rotirea miilor de ture piatra de carbon scotea un țuît ciudat. Atinse piesa; un noian de scînteie izbucniră, furînd parcă lumina becului de alarmă, care păli ușor. Piatra se adînci în interiorul calibrului pe nesimțite, apoi dispăru, lăsînd în urmă numai scînteie. Amuțiseră toți. Ochii lui Pădureanu, atenți, nu mai vedeau decît becurile de pe tabloul de comandă, care clipeau abia simțit, anunțînd buna funcționare a mecanismului...

Prin văzduhul limpede al dimineții răsună veselă sirena. O dată cu începerea lucrului, vestea parcă și victoria celor patru tineri. Oamenii se împrăștiară la mașinile lor. Stoica ieși pe ușa ca un vîfor, îndreptîndu-se spre încăperea organizației de partid, pentru a duce știrea izbînzii. Alexe și Pădureanu se priviră un timp, apoi privirile lor căzură asupra Oanei, care se străduia să-și ascundă sub un zîmbet neastîmpărul lacrimilor. Alexe o luă de mîna și, ducînd-o lîngă Pădureanu, cătă la el lung, cu bucuria regăsirii unui tovarăș drag.

— Îmbrățișează-l, Oana... O merită, într-adevăr. Dar nu plînge!... După o noapte atît de eroică nu se cade să plîngi!...

— Nici de fericire? — izbucni fata, cu privirile îndreptate spre fața inseninată a lui Pădureanu.

MAJTENY Erik

FERESTRE NOI

*Ferestre noi, ferestre noi,
Cu ochii mă chemați spre voi
Și-n frumusețea voastră lină
Eu văd o mare de lumină.*

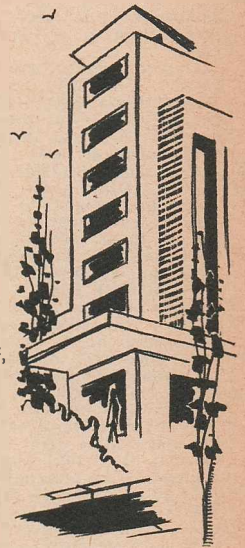
*Chiar soarele, flăcău voinic,
Se simte-n fața voastră mic
Și-n fiecare geam s-arată
Cu vara lui înfierbîntată.*

*Cînd pleacă dînsul să se culce
Sărută fruntea voastră, dulce;
Odihna lui, măreață, pură
O reflectați ca o pictură.*

*Iar noaptea cînd adînc coboară,
Altă lumină oă mpresoară
Și în tăcerea-odihnițoare
E scris secretul vostru mare.*

*Cît fine noaptea, ne-ncetă
Eu cat secretul fermecat
Și-l aflu-ntreg și umplu zorii:
Conduc în țară muncitorii.*

*) Poezii mici pentru construcții mari.

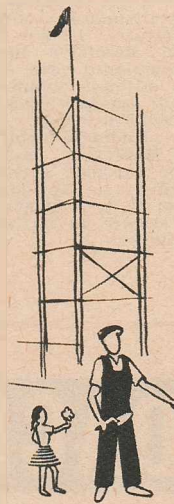
PENTRU MÎINE

*Ieri troscotul și scateii
Au țesut pînza tristeții;
Gardul putred și bătrîn
Pe maidan n-avea stăpîn.*

*Azi un flăcăuș istic
Comandant de mare preț
Sarcini dă cu mare fală:
— Cărămizi și tencuială!*

*Mîine, ăsta ni-i sorocul:
La recepție da-oom blocul.
Stăpînească-l sănătoși
Lumea nouă, prunci frumoși.*

În rominește de George CIUDAN

VITRINA

ION BĂNUȚĂ: „La hotarul dintre lumi”

Despre poezia lui Ion Bănuță se poate spune, fără nici o intenție peiorativă sau teamă de a-i strîbi cumva laturile realizate, că ea cîntă; astfel, în versuri clare și de o simplă frumusețe melodică, poetul ne comunică reacțiile și emoțiile sale cauzate de înălțarea evenimentelor contemporane. Cele șase cicluri ale volumului recent apărut „La hotarul dintre lumi” indică aria destul de cuprînzătoare a inspirației poetului, exprimată în versuri firești, organice, de spontaneitatea cîntecului. Bucuria eliberării patriei, admirația și respectul față de eroicii luptători pentru fericirea poporului, dragostea plină de recunoștință pentru primul stegar al libertății popoarelor — Uniunea Sovietică — entuziasmul pentru cuceririle și realizările noastre revoluționare, pentru strălucitul viitor ce-l pregătește țării poporul nostru muncitor sub conducerea partidului — iată cîteva din motivele inspirației lui Ion Bănuță, purtînd adeseori în expresia lor lirică fiorul poeziei; iar imaginea, nepuțînd fi bănuțită de căutare forțată, e în limpedea ei simplitate sugestivă, ca în poezia „Cîntecul privighetorilor”, închinată celor ce s-au jertfit pentru libertatea poporului: „...De-nțirzii, pe cîmpul roșu — / Cînd se-ngîmă albe zări — / Te va înbăta de slavă / Tritorii de privighetori. / Viersul libertății lumii / De-l înalță-n slavă, în nori, / Parcă vezi suind soldații, / Ridicați de subsuori!”

Fluența versurilor lui Ion Bănuță, care nu exclude adncii și emoții, iscă uneori discursivi-

tate și năivități ca, de pildă, în „Mama” sau în miniaturala „Marea s-a aprins”. Înălțurîndu-le, poetul Ion Bănuță își va configura o parcelă proprie în lirica noastră actuală

O NOUĂ COLECȚIE

Consensăm cu o bună inițiativă apariția colecției bilunare „Cunoștințe economice”, inaugurată recent de „Societatea pentru Răspîndirea Științei și Culturii”. Trăind diferite probleme economice în directă legătură cu rezolvarea sarcinilor de producție, această colecție va contribui la îmbogățirea cunoștințelor economice ale oamenilor muncii, constituind un ajutor prețios în munca lor, închinată luptei pentru desăvîrșirea construcției socialiste, pe linia sarcinilor trasate de Congresul al III-lea al P.M.R.

Primul număr al colecției a apărut la 15 iulie și poartă titlul: „Productivitatea muncii în industria socialistă” de A. Fotache. Vor urma: „Prețul de cost al producției industriale”, „Capacitatea de producție și folosirea ei rațională”, „Impozitul pe circulația mărfurilor în R.P.R.”, „Ce este beneficiul întreprinderii?”, „Ce este prețul de ridicare și prețul cu amănuntul”, „Ce sînt înveștările și eficiența lor economică”, „Ce este gospodăria socialistă”, „Balanșa comercială — balanșa de plăți”, „Ce sînt reparațiile capitale în industrie”, „Ce este acumularea socialistă”, „Productivitatea muncii în G.A.S.”, „Creșterea productivității muncii în G.A.C.” etc.

LITERAR

POVESTEA UNEI MĂRI... DE PORUMB

de KOVÁCS Bela,
ziarist din R. P. Ungară

Este vorba despre o mare ale cărei valuri se întind pe o suprafață de 2.800 îngăre (cca. 1.400 ha — n. trad.). Când această mare este învolutată de vânt, „valurile” sale verzi încep să se înalte, ajungând cit onul.

Cum s-a născut „marea” de la Mezöfalva? Cu multă vreme înainte de însămânțarea porumbului, două tractoare Super-Zetor, prevăzute cu utilaj special, au pornit să culegă ogoarele gospodăriei de stat de la Mezöfalva, pulverizând chimicale peste pământul reavăn. Dintr-unul din recipiente o parte din pământ a primit simazină, cite patru kilograme și jumătate la fiecare îngăr, iar din celălalt, pe alte suprafețe s-a împrăștiat dikonit, un kilogram și jumătate pînă la două kilograme de îngăr.

Acest preluđu al campaniei de primăvară a fost precedat în acest an la Mezöfalva de o îndelungată muncă experimentală, menită a dovedi că o campanie de distrugere a buruienilor, dusă cu chimicale corespunzătoare, face ca, în condițiile existente la noi, prășitul porumbului să devină de prisos. Nu mai rămîne decît să aruncăm sămînța și apoi să stringi bogata recoltă. Însămînțarea pe plan național a porumbului care nu cere să fie prășit este încalculabilă. Să treci această plantă, considerată pînă în prezent ca una cu cele mai mari pretenții de muncă, în rîndul plantelor nepretențioase înseamnă a deschide perspective nebănuite în producția porumbului.

Primele rezultate

Simazina — ne explică Zoltán Zámbo, directorul gospodăriei — distruge buruienile și orice plantă în afară de porumb. Singur mohorul a rezistat acestei acțiuni, dar aceasta numai în condițiile lipsite de ploaie. Cînd în pusta maghiară a căzut ploaie suficientă, și mohorul a fost distrus.

De ațeva fîsu de pămînt ale gospodăriei s-au făcut de altfel experiențe pentru a se verifica acest lucru. Cea mai mare eficacitate a „plivitului” chimic s-a constatat pe pămînturile

cultivate în trecut cu cereale. Pe asemenea tarlale n-a rămas nici urmă de buruiună, iar porumbul a crescut deosebit de viguros.

Plivitul rațional

Pulverizarea chimicalelor pe tarlalele cu porumb se făcea înainte, tot experimental, o dată cu însămînțarea. Astăzi însă această operațiune se face înainte de însămînțare. „Deoarece pentru dezvoltarea plantei este hotărîtoare faza inițială — ne lămurește Zoltán Zámbo, lată de ce trebuie ferit porumbul de buruieni tocmai în prima lună de creștere. Pulverizînd simazina și dikonitul încă înainte de însămînțare, am reușit să eliminăm primul prășit. Și astfel, chiar dacă se mai ivesc ici-colo mohor sau volbură, porumbul care se dezvoltă viguros coplesce aceste buruieni, care nu mai pot pune stăpînire pe culturi”.

Prin urmare experiența a reușit: datorită metodelor științifice de distrugere a buruienilor, la gospodăria de stat de la Mezöfalva îngrijirea porumbului se face azi fără intervenția... mîinii omului.

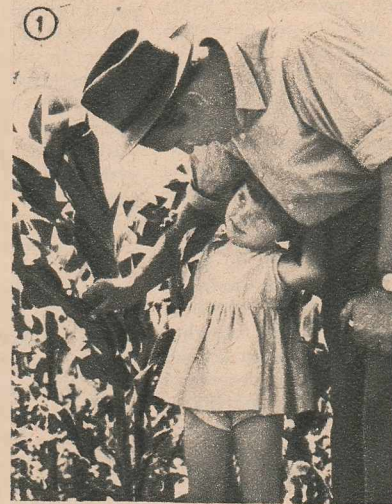
Puțină statistică

În acest an totalul cheltuielilor afectate culturii porumbului în această gospodărie au reprezentat doar 55% din sumele cheltuite la același capitol în anul precedent. Orela de muncă manuală, calculate pe fiecare îngăr, nu reprezintă decît 16% față de anul trecut, iar costul mîinii de lucru numai 18%. Totalizîndu-le, cifrele devin și mai grătore. Pentru gospodăria de stat din Mezöfalva înlocuirea prășitului porumbului prin stîrpirea buruienilor cu mijloace chimice a adus numai în anul acesta o economie de 1.000.000-1.200.000 forinți!

...Undeiese valurile mării verzi de la Mezöfalva. Ca înainte aceste valuri vor cuprinde și alte părți ale țării, pentru că gîla mînoasă să rodească mai mult, cu muncă mai puțină, pentru a asigura un trai și mai bun celor ce muncesc...

Cît vezi cu ochii, numai porumb pe nesfîrșitele tarlale.

Zoltán Zámbo, directorul gospodăriei de stat de la Mezöfalva, și fițeu lui, într-o „expediție” prin înaltul lan de porumb (foto 1). O altă înfăptuire cu care se mîndrește gospodăria de stat de la Mezöfalva: noul grajd pentru creșterea vitelor, cu o capacitate de 300 de animale: mulsul vacilor se face aci mecanizat, în camere speciale de muls (foto 2).

NUMAI LA DACHAU?

de V. SAVIN

Agencia telegrafică britanică Reuter binevoiește să ne informeze la 16 august că la München a avut loc o conferință de presă în cadrul căreia s-a arătat că în fostul crematoriu al lagărului de concentrare de la Dachau s-au descoperit svastici.

„Svastici la Dachau?!“ — se pot întreba unii. „Ce mirare?! Doar Dachau-ul a fost un lagăr hitlerist de exterminare! Un lagăr construit sub semnul svasticii și merit a sluji svasticii! Dachau-ul — ca și Auschwitz-ul, Bergenbelsen-ul, Treblinka etc. etc. — a fost el însuși o imensă și înfiorătoare svastică!”

Așa și este: svastica și exterminarea a milioane de oameni, svastica și jaful, svastica și înrobirea, svastica și fărâdeleaga au mers nu numai mînă în mînă, ci au constituit la un moment dat o singură noțiune. Dar svasticile de care a fost vorba în conferința de presă de la München nu sînt cele rămase de pe timpul stăpînirii hitleriste. Aceste svastici sînt svastici noi, proaspete, recent mînjite pe zidurile înfiorătorului crematoriu din Dachau, cu un scop clar: să arate lumii și urmașilor celor arși în cuptoarele tuturor Dachau-urilor hitleriste că asasinii nazisti mai trăiesc, mai respiră, mai speră...

Dacă acesta este scopul, catranul cu care nazistii au mîzgălit crucile cu cîrlige de pe zidurile crematoriului, profanînd memoria sutelor de mii de oameni nevinovați uciși la Dachau și a milioane de victime din celelalte lagăre hitleriste — a fost, ca să spunem așa, aruncat pe giră. Păcat de bunătate de catran, risipit numai pentru a aduce la cunoștință omenirii că nazistii mai trăiesc, mai respiră, mai speră — de vreme ce există alte mijloace, incomparabil mai bune, pentru a face același lucru.

Unul din aceste mijloace se numește Globke. Nu e denumirea vreunei „operațiuni” de genul „Planului Barbarosa” sau o altă titlatură cu un cuprins ascuns înțelegerii maselor — ci e un nume de om. Mai bine zis: numele unuia ce se pretinde om. Este numele secretarului de stat al lui Adenauer, este numele a însuși „eminentei conștii” a statului militarist și revanșard de la Bonn.

Director ministerial pe timpul lui Hitler — secretarul de stat al guvernului de astăzi de la Bonn este într-adevăr un mare specialist: el s-a specializat pe vremuri în „rezolvarea problemei evrești”. Și a „rezolvat-o” atît de bine, încît are pe conștiința viața a citeva mi-

lioane de oameni, uciși fără nici o vină în camerele de gazare și crematoriile Dachau-urilor cu care, prin „soluțiile finale” pe care le-a preconizat Globke, nazistii au împințit întreaga Europă. (Printre altele — după cum arată ziarul berlinez „Berliner Zeitung” din 11 august a.c. — lui Globke i se datorează și uciderea a 425.000 evrei din România; fapt pentru care actualul secretar de stat al lui Adenauer a fost decorat de călăul Antonescu cu „Steaua Romîniei” în gradul de comandor!)

★

Că lui Adenauer îi place să se înconjoare de specialiști hitleristi — și nu dintre aia mititei! — lucrul a devenit cunoscut încă din urmă cu ani, și mai ales de pe vremea cînd din guvernul său făcea parte, în calitate de ministru, și criminalul de război Oberländer-Privighetoare*). Că lui Adenauer îi sînt necesare asemenea „privighetori”, iar nu trebuie să ne mirăm: ațtările războinice, provocările de tot felul, propaganda șovină și revanșardă au nevoie de experiența cîștigată de stîlpul celui de-al treilea Reich! Un singur lucru trebuie să ne mire: de ce se mai obosește poliția mînceneză (așa cum ne informează Reuter că s-a anunțat în conferința de presă amintită) să-i caute pe autorii

*) Oberländer, fost ministru în guvernul lui Adenauer, silit să demisioneze datorită presiunii maselor, a comandat în timpul războiului batalionul S.S. „Nachtigal” („Privighetoarea”), care a comis înfiorătoare crime în Polonia și în Ucraina.

svasticilor recent mîzgălite la Dachau?! De vreme ce însuși autorii Dachau-ului se odihnesc în cabinetele ministeriale de la Bonn și dirijează politica „Republicii Federale”, pentru ce e nevoie ca poliția să se mai ostenească? Și, la urma urmei, pentru ce-i mai caută? Ca să-i pedepsească? Nu! Precum se știe, nici „eroii” actelor huliganice similare de astă iarnă nu au fost pedepsiți! Atunci — probabil — ca să-i răsplătească!... Dar ce răsplată poate fi mai mare pentru „meritele” criminalilor hitleristi decît însuși numirea și menținerea într-un post de conducător al Republicii Federale Germane a unuia dintre cei mai vinovați dintre ei, Globke?!...

Cum s-a fofilat Globke printre ștreangurile spînzurătorilor de la Nürnberg, ce forțe oculte occidentale i-au acoperit pitularea în faldurile mantalei lui Adenauer — nu e prea clar. Clar este însă că aceleași forțe îl susțin și astăzi.

★

La Dachau s-au descoperit svastici...

Dar numai la Dachau? Ba nu: și la Bonn! Sau, mai bine zis: îndeosebi la Bonn.

Da! La Bonn, în secretariatul de stat al Republicii Federale Germane, s-a găsit o svastică. O svastică vie, cu chip de om, dar cu conștiință, activitate și trecut de fiară.

Svastica aceasta se numește Globke.

Svastica aceasta trebuie să fie extirpată!

CU SARE ȘI PIPER

BRUNO

revede loii!

Mi se povestiseră multe despre sta, dar ce am auzit ieri depășește orice închipuire.

„Bruno — am zis eu în treacăt — mi se pare că o să plouă”. El mă privi plin de entuziasm: „Perspectivile sînt favorabile. Totuși e posibil ca cerul să se lumineze și atunci mizer pe timp răsărit. Holă! Holă! Este trăsura pe care-l va urma maximul de prețuri: dacă se îndreaptă spre noi sau schimbă direcția... vreau să spun... direcția. În ultimul caz...”

„În acest moment ospătarul aduse halbele. Am ciocnit și apoi le-am amintit de prietenul nostru comun Waldemar, care era internat de o săptămână în spital, unde se pregătea pentru o operație.

„O să scape cu bine! — strigă Bruno plin de optimism. Are condiție fizică bună!” Apoi adăugă: „Bineînțeles dacă nu apar complicații neașteptate. În acest caz poate să iasă X. Hm! Vreau să zic, să dea chix. În orice caz...”

„Noroc, băieți — se auzi vocea lui Helmut, întrerupîndu-i peoția. Știați că Bertha a fost internată azi dimineață la maternitate? Hans o să fie în curînd ata...”

„Eu — zise Bruno — sînt mai mult ca sigur că iese unu... În orice caz sînt puține șanse să iasă doi. El privește o a treia eventualitate redă că nu poate fi luată în considerare desi...”

„Am luat pe Helmut deoarte și l-am întrebat: „Ce-i cu Bruno? N-ar fi bine să-l ducem a un psihiatru?” Helmut rise înșușitor: „Nu le speria, nu are nimic. E o simplă deformare profesională. De vreo două luni redactor la o revistă sportivă și serie pronosticurile pentru Pro-sport...”

Ralph WIENER
(din „Eulenspiegel”)

ÎN 4 RÎNDURI

Epitaf unuia care suferea de ameteală de pe urma succeselor.

Am aflat din ce pricină, la-ntimplat al său deces: amețit de-un nou succes, a-a putut să-și mai... revină!

S. HOROVITZ
lași

POȘETE PRACTICE

— Ce spui, nevestico? Se mîncă bine la grădina asta, nu? Acum aș vrea să fumez și o țigară.

— Fumează, Ionele. Ce cauți? — Chibriturile.

— Vai, ce bărbățel uitoc am. Nu știi că le-ai pus în poșeta mea, să nu-ți umfle ție buzunarul? Stai un moment să le caut... Foarte practice.

— Cine? — Poșetele astea de vinilin... Ieftine, mari, încăpătoare.

— Le-ai găsit? — Un moment, să dau de ele. Uite-le! Nu. E tabachera. Aici? Fenacodul... Ai răbdare... Tocul de ochelari, batista, creionul dermatograf, Fenacodul, un nasture, agrafa, buletinul, cheile, sticla de Velur, Fenacodul, chitanța de la ADAS...

— Cîte lucruri au încăput! — Dacă-ți spun că sînt foarte practice! Altfel că n-au despărțituri și plină...

— Să nu ne luăm cu vorba. — Ce vrei? — Chibriturile.

— Un moment! Limba de pantofi, stiloul, Fenacodul...

— Fenacod ai mai scos de trei ori.

— Și ce vrei să faci cu pastilele? Să le înghit deodată?

— Nu, dar nu le mai pune la loc în poșetă, că te încurci în ele.

— Dar unde să le înșir? — Pe masă. Rugăm ospătarul să strîngă faturile și le facem loc.

— Dar ce-i aici? Farmacie? Vrei să se strîngă lumea? Uite chibrituri... nu! E agenda, un 50 de bani, adresa zugravului, sticluța cu gomenol...

— Numai chibriturile nu.

— Las-că ajungem și la ele. Uite-le! Nu. E Fenacodul.

— Ce-ți trebuie cinei Fenacoduri?

— Taci din gură! E tot așa. L-am scos a cincea oară... Astea ce-s? Cutia cu pioaneze, paharul de excursie, o chiflă ascăță, mersul trenurilor, pieptenele, fotografia la Carbocifil...

— Te rog... desparte poza mea de Carbocifil.

— Am despărțit-o cu încălțătorul și cu degetarul, dar s-au amestecat iar... Ce să-ți faci, dacă poșetele astea n-au măcar o despărțitură? Și lasă-mă să caut. Forfecia, Fenacodul, un dop, un cartof nou... uite-le!! Uite-le, Ionele!!

— Ce?! — Chibriturile!!

— Bravo.

— Au!!!

— Ce s-a-ntimplat?!

— Ionele... Ionele... de emoție

că le-am găsit le-am scăpat din nou în poșetă!

— Aoleu!!! — Nu te necăji! Stai că le găsesse imediat. Tabachera, Fenacodul, tocul de ochelari, batista, Fenacodul...

— Iar faci inventarul? M-a apucat și durerea de cap.

— Fumează o țigară și te calmezi.

— Dă-mi chibriturile.

— Păi eu ce caut? Creionul dermatograf, nasturele...

— Dragă, măcar o despărțitură...

— Sst! Nu mă înureca! Agrafele, buletinul, cheile...

— Dragă mea, grăbește-te. E ora închidării... Vezi că au început să strîngă mesele.

— Un moment! Sticla de Velur, Fenacodul, Adasul... of!

Și tu, cu fumatul tău! Limba de pantofi, stiloul... Parcă fără țigări mori! Și, la urma urmelor...

Fenacodul, agenda... cînd plecăm de aici?... Un 50 de bani, adresa gomenolului, sticluța cu zugrav...

— Le-ai încurcat...

— Pardon. Unde am rămas? — La gomenol.

— Nu! Spuneam că n-ai deeft să-ți cumperi 10 cutii...

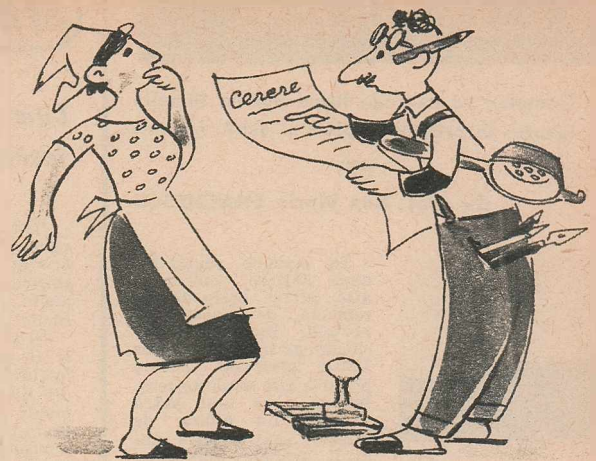
— Ca să-mi umfle iar buzunarele!

— N-ai grijă, le pun eu în poșetă și cînd ai nevoie, îmi ceri.

— Uite-le.

— Ce? — Chibriturile.

— Mulțumesc. Poți să le pui în geantă. Mi-a trecut pofta de fumat. Poșeta asta mi-a dat o durere de cap groaznică.

ÎNȚIMPLARE ÎNTR-UN SINGUR EXEMPLAR

de Silviu GEORGESCU

...Dar să ne închipuim acum că tovarășul Stelică C. Serbezeanu, zis „bibliorafi”, zis „opis”, zis „atențiune copii!” (cu accent pe o) e în concediu. Ce face?... Păi, bine mersi! Ca omul în prima lui zi de concediu. Se odihnește. Cum?... Mă rog, asta depinde de om: unul citește o carte, altul se plimbă, se duce cu nevasta la cinematograful, la teatru... Tovarășul Serbezeanu, uite! Se odihnește... scriind.

Profund de faptul că într-o dimineață a rămas singur cuc, într-un singur exemplar, cu alte cuvinte, în toată casa, s-a apucat să-și facă inventarul mobilierului. Mai întâi parțial, pe camere și dependințe, urmînd ca mline dis-de-dimineată să facă un inventar general pe care să-l afișeze în vestibul, cu copie la fiecare membru al familiei. Vă închipuiți că nu-i un lucru tocmai așa de ușor. Să lipești numere pe fiecare obiect în parte, să-l evaluezi, una-alta... Mai ușor, de pildă, i-a venit la mîne în concediul de acum un an, cînd a copiat cartea de telefon...

Stelică C. Serbezeanu tocmai lipsește un splendid 144 pe fruntea unei reproduceri după Roticelli, cînd aude soneria. E o vecină. Întrebă de nevastă-sa, de Linuța.

— Linuța? — răspunde repede Serbezeanu purtîndu-și arătătorul pe una din filele registrului de evidență de pe masă. E dusă după țirguiele. Uitați, puteți controla și dumnea-voastră. Linuța — țirguiele; ieșită în oraș cu nr. 1.114 din 26. VII.

Vecina îl privește dintr-o parte: „o fi zdravăn?” — adică.

— Și fetița? — face ea repede.

— Fetița idem, ieșit cu nr... ziua... luna...

— Știi ce? Nu vrei dumnea-voastră să-mi împrumuți o strecurătoare de supă?

— Se poate? Da cum nu? — sare cu dragă inimă Serbezeanu. Uite, faci dumneata, frumos, o cerere... pui numele... buletinul populației... indicî motivele... înțelegi?... Mi-o dai s-o înregistrez, așa... treci p-ormă cu cererea dincolo, la ghișee, adică la bucatărie, întocmin un proces verbal: predat 1 (una) buc. strecurătoare supă — primit... Stai! Încotro?... Unde fugi? Că n-am terminat... Afară de procesul verbal...

Dar vecina a și ieșit în antru și de acolo... pușcă pe scări. Serbezeanu ridică nedumerit din umeri. Ce i-o fi venit, săraca? Și-și vede mai departe de inventar.

Monți, pisicuța tărcată, care tocmai își alintă mustățile de papucul cu clapă de șoșon al lui Serbezeanu, îl pune în oarecare încurcătura... Pe asta unde s-o treacă? În bucatărie? ... Aș! Ce-ți veni?! Aici în dormitor? În sufragerie?... Cu nepuțință... Pînă la urmă o trece la „conturi diverse”. Mai greu îi vine pînă ce reușește să-l fixeze cu gumarabic, pe porțunea dintre sprîncene, numărul de inventar... S-a făcut și asta. Acum... tabloul de deasupra patului. Fotografia lui de genere cu Linuța mireasă între lumînări și nasi. Ori, cum se întîmplă de obicei, o asemenea fotografie nu se poate să nu-ți trezească amintiri... Că repede a mai trecut timpul! Ca ieri, parcă, aștepta pe o bancă sub teul înflorit, smulgînd nerăbdător petalele unei margarete și repetînd emoționat eterna melopee a oricărui îndrăgostit: „mă iubeste... nu mă iubeste...”

Și, fără să vrea, Serbezeanu se pomeni culegînd din vasul cu flori de pe bufet o margaretă, căreia se apucă să-i smulgă înduioșat, ca pe o mărturisire de acum douăzeci și ceva de ani, una cite una, petalele: „Am predat... am primit... predat... primit...” — murmură surzînd tandru. Pe urmă trimite o beza celor 4 cartoteți copertate bleu-pal și înșirate pe etajera-bar în locul carafelor și al păhărelelor de vișinată.

— Familia mea! — numai ce-l auzi pe Serbezeanu atunci cînd se-ntîmplă să aibă invitați.

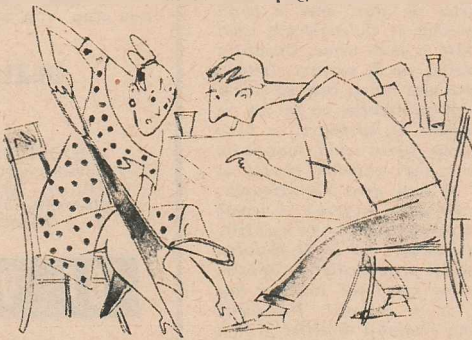
Și-ncepe să-și prezinte cartotecele!

— Linuța, nevastă-mea, fată bună, 36 file; Mărgica, fii-mea a mică, p-ormă fii-miu al mare, Tudorel...

Și o dată sare după scaun. Si-a adus aminte. Păi Tudorel nu s-a mutat?... Nu s-a înșurat acum două săptămîni?... Cînd de a uitat?... Noroc că nu-l vede nimeni... Repede dă jos registrul, îl deschide la ultima filă și trece gros, cu cerneală: „Scos din inventar la data de... cu nr... etc. etc...”

Aici tovarășul Vasiliu, șeful serviciului „planificare”, s-a oprit din povestit. Se-ntoarce spre Stelică C. Serbezeanu. Cine-l cunoaște bine știe că numai de glumit nu-i arde acum lui Vasiliu.

— Dumneata aj, se vede, pasiunea hîrtilor, a semnăturilor... Fugi de răspundere, tovarășe Serbezeanu... Sub părințeasca dumitale îndrumare, orice adresă, cît de mică, de neînsemnată, incolțește, crește, se-mulțește și devine dosar... Acasă la dumneata — încă o dată îți spun — treaba dumitale! Poți să umbli și-n mîini. Dar aici, la birou, în actualul nostru inventar, nu prea vād rostul unui crescător de rețerate și copii!

Fred FIREA

CEASUL CU CUC ȘI CEASUL DEȘTEPTĂTOR

— FABULĂ —

Pe un scrîn din lemn de nuc,
Se găsea, întimplător,
Lîngă-un ceas frumos cu cuc,
Și un ceas deșteptător.

Și cum ceasurile-aveau,
Chef de vorbă, ce să zic,
Toată ziua se certau:
Țica-fac și țica-fic.

Spunea cel cu sonerie,
Despre cel cu cuc: — „Năucu!”

Asta face, asta știe.
Cîntă „cucu” și iar „cucu”.

Cel cu cuc, spunea doar una
(Nu-i dădea o clipă pace):
— „Tu ce știi? Să sîni într-una...”
Asta știe, asta face!”

Pentru ce se tot bîrfeau?
Eu găsesc o explicație:
Toate ceasurile au
Precum știți, o limbă mare.

Gabriel TEODORESCU

GIMNASTICA LA DOMICILIU

Complex de exerciții fizice pentru femeile lehuze, în primele săptămâni după naștere (III)

de prof. Ana Maria ENĂCHESCU

2

3

4

5

În primele săptămâni după naștere, femeia se află într-o perioadă de refacere, de revenire la normal. În această perioadă, pe lângă exercițiile fizice prescrise pentru primele zile după naștere, lehuza va mai putea executa un număr de mișcări care solicită mai mult grupurile musculare și pe care le descriem mai jos.

Pozițiile din care va face mișcările sînt cele de: culcat pe spate, culcat pe capul și trunchiul sprijinit pe perne (culcat-rezemat), șezînd și, spre sfîrșitul acestei perioade, poziția stînd pe genunchi. Mișcările se vor executa rar, intercalînd mișcări de respirație între exerciții.

1) Din poziția culcat pe spate sau șezînd: rotarea brațelor din articulația pumnului, cotului și umerilor, în ambele sensuri.

2) Din poziția culcat-rezemat, brațele întinse pe lângă corp: ducerea brațelor lateral, apoi sus (inspirație) și încrucișarea lor în față (expirație).

3) Din poziția culcat rezemat, brațele întinse pe lângă corp: îndoirea unei picior (talpa alunecă pe așternut) și întinderea lui. Această mișcare, cu ambele picioare deodată.

4) Din poziția culcat-rezemat, genunchii îndoiți, tălpile sprijinite pe saltea: ridicarea bazinului și îndoirea brațelor din articulația cotului (inspirație), coborîrea bazinului și a brațelor (expirație).

5) Din aceeași poziție: deplasarea (prin alunecare) a bazinului spre stînga și spre dreapta.

N.A. Exercițiile se vor repeta de 2-4 ori, după dispoziția de mișcare a lehuzei. Vă reamintim că, pentru a da bune rezultate, gimnastica va fi executată de către lehuza, numai cu recomandăția medicului.

SFATURI practice

Cum se taie și cum se cos țesăturile din fibre sintetice

Mai multe cititoare ne-au întrebat care e metoda cea mai indicată pentru tăierea și cusutul țesăturii din fibre sintetice. Întrebarea care ni s-a pus e destul de vagă, pentru că nu toate țesăturile prezintă aceleași caracteristici.

În general putem grupa aceste materiale în două categorii, de aspecte diferite: țesături ușoare, ale căror fibre sînt făcute din fibre continue, și țesături mai groase, făcute din fibre discontinue. E important să știm acest lucru, pentru că tăierea și cusutul sînt în funcție de caracteristicile firelor. Recunoaștem aceste caracteristici după numele materialului, dar mai ales după aspectul firelor, pe care le putem controla la marginea tăiată a țesăturii, știut fiind că retonul (nylonul) și tergalul, spre exemplu, se pot prezenta sub ambele forme. Ba, mai mult, tergalul se poate amesteca și cu lînă naturală în unele țesături.

Dacă cele din grupa întâia — cu firul continuu — suportă uneori tăierea cu foarfece obișnuite, în schimb celelalte — cele din fibre scurte, discontinue — nu trebuie să fie tăiate niciodată astfel, deoarece se pot destrăma pe mari porțiuni. În locul foarfecilor, se poate folosi o lamă de ras bine încălzită, care, aplicată pe țesătură nu taie firele, ci le topește, împiedicînd astfel destrămarea. Chiar la țesăturile cu fir continuu, cînd e vorba de tăieturi mici — cum ar fi bulonierele — e de preferat lama încălzită. Foarfece se poate utiliza la tergalul amestecat cu lînă, la orlon și în general la celelalte materiale care rezistă la căldură.

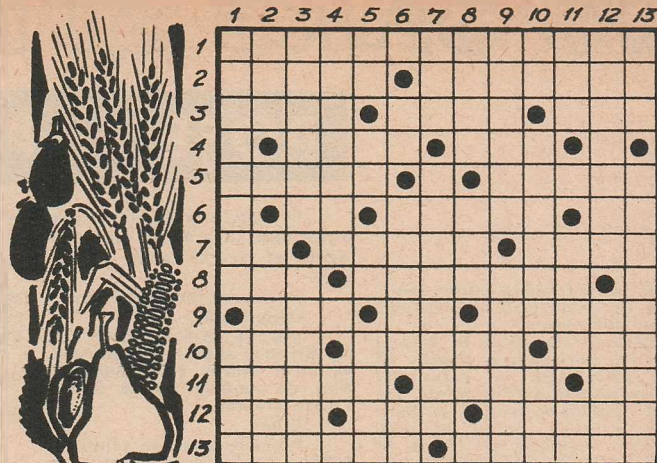
În ce privește cusutul acestor materiale trebuie de asemenea să evităm ața obișnuită și să folosim tot un fir sintetic (cel de tergal este cel mai bun, dar îl putem utiliza și pe cel de reton, silon, nylon sau orice alt fir sintetic).

Cînd materialul se coase la mașină e bine să așezăm dedesubtul țesăturii o bandă de hîrtie de ziar, spre a evita încrețirea. Aceasta se îndepărtează apoi foarte ușor, fără a lăsa urme. Cusătura însă, fie de mînă, fie de mașină, trebuie să lase margini mai mari, care să poată fi surfilate apoi cu atenție, ca să nu se destrame. Înainte de surfilare, e bine să se preseze cu fierul cald marginile extreme, spre a topi capetele firelor și a face astfel și mai grea destrămarea.

Cusăturile în reton (nylon) și tergal se pot călca cu un fier foarte ușor încălzit. E de preferat totuși, în locul fierului — care riscă să fie prea încălzit — aplatizarea cusăturilor cu dosul unghiei sau cu un obiect de os lustruit. Procedul acesta din urmă e valabil de altfel pentru toate celelalte țesături din fibre sintetice, căci sînt unele care, dacă nu se topește, se zbrăcesc la căldură.

JOSIANA

CUVINTE INCRUCIȘATE

Recoltă

ORIZONTAL: 1) Raioane și regiuni în care opera de transformare socialistă a agriculturii a ajuns în faza unirii tuturor gospodăriilor agricole individuale în gospodării colective. 2) Pămînturi pregătite pentru noi culturi — A separa boabele recoltelor de graminee. 3) Ploaie cu soare care strică recolta — Crescător de ovine — Crustaceu. 4) Folositor — Unitate de măsură pentru pămînt, ceva mai mare de două treimi de hectar (reg.). 5) De culoarea spicului de grîu copt — Peșteră. 6) Miros — Recolta de porumb după trecerea prin moară! — Vas de lut. 7) Plantă textilă — Mirosul plinii proaspete — Fenomene meteorologice care udă culturile. 8) Zeul vînturilor — Cuțitaș de buzunar pentru altoit pomii roditori. 9) Metal prețios — Diviziune de timp — Mostre din care se poate deduce dacă o cultură e tocmă bună pentru recoltat. 10) Și așa mal departe... — Fructă care poate fi și... brumărie — Patruped nordic. 11) Umplute cu fulgi — Pasăre de baltă — Cal. 12) Fata din grădina... — Albinele în căutarea unui nou stup — A afirma. 13) Strofă

compusă din patru versuri — Respectat.

VERTICAL: 1) Acțiune organizată pentru stringerea recoltei — Gen literar. 2) Unitate de măsură pentru timp — Lînă neagră provenită de la mioare în al doilea an. 3) Terenuri rezervate recoltelor de cereale — Pămînt arat. 4) A trece un bun în proprietatea statului. 5) Care — Strigăt monosilabic de veselie sau de spalmă — Radu Boueianu — Fructe. 6) În stol — Muncitor în sectorul măcinatului — În șopron. 7) A se ivi — Sobă zidite, cu vetre larg deschise. 8) Ce rămîne după recoltarea dovlecilor — Pentru topitul cînepii și inului după recoltare — Ține! 9) Groapă în care se strînge apa căzută de pe roata morii — Uimit de o manifestare neobișnuită. 10) Împreună cu munca constituie unitatea de măsură pentru aprecierea retribuției în colectivă — Magazie pentru depozitarea recoltelor de cereale — În acest loc. 11) Atmosferă — Țarină — Posed. 12) Vehicul care pune în mișcare unelele de cultură și recoltă — Amețită. 13) Divinitate din mitologia greacă — Hranit.

DEZLEGAREA Jocului ESTIVALĂ, APĂRUT ÎN NR. 33

ORIZONTAL: 1) Ceremisin — Ti. 2) Ace — În — Soare. 3) Shakespeare. 4) Ao — Uz — O — Papu. 5) T — Ca — Plat — Td. 6) Aluna — Greier. 7) Op — Scai — S — I. 8) E — Topîceanu. 9) Emotiv — Isca. 10) Daracit — T — Td. 11) Ir — V — Cimotoie. 12) Nisip — Vancea.

DE VORBĂ CU MEDICUL

E.L.—Roman. E regretabil că ați neglijat atîta ani afecțiunea dv. La ora actuală e vorba de o rinită cronică. Vă recomandăm să vă arătați unui otorinolaringolog, care să constate starea mucoasei nazale și în funcție de aceasta să vă indice tratamentul necesar.

Olteanu Ion — Cîlnic. Urmăriți rubrica „De vorbă cu medicul”. Într-unul din numerele viitoare va apare un articol tratînd boala care vă interesează.

Udroiu Petre — Onești. Pentru stabilirea cauzelor ce produc durerile în partea stîngă a cefei este absolut necesar să faceți o radiografie a coloanei vertebrale cervicale. Vă veți prezenta cu aceasta la un medic otorinolaringolog, care să vă examineze nasul, gîtul, faringele și urechea. În cazul că rezultatul acestui examen este negativ, atunci e vorba de o nevralgie a nervului Arnold, pentru care vă recomandăm asanarea focarelor dentare, dacă aveți așa ceva, și infiltrații locale cu novocaină 1%.

În ce privește căderea părului, vă comunicăm cu părere de rău că e vorba de o seboree a capului cu căderea consecutivă a părului. Vă recomandăm să tamponați seara toată pielea capului cu un tampon de vată voluminos, imbibat în următoarea soluție: alcool 20 gr, glicerină 10 gr, sulf precipitat 10 gr, apă pînă la 100 ml. Mai activă este soluția următoare: sulf 10 gr, sulfură de carbon și tetraciorură de carbon cîte 150 gr. Această din urmă soluție prezintă însă dezavantajul mirosului neplăcut și de aceea se aplică în curte sau pe balcon. Dimineața următoare, spălați cu apă caldă și săpun. Aplicările se fac la început zilnic, iar ulterior la cîteva zile. Consumați mai puține grăsimi, dulciuri, sare, pîine, brînzeturii și cîrnuri conservate. Faceți gimnastică în aer liber. Luați polivitamine.

Ștefănescu Petre — Băilești. Pentru lămurirea cazului dv. trebuie să vă adresați unei secții de chirurgie estetică din Capitală, singura în măsură să aprecieze corectivul ce se poate aduce.

Boaru Nicolae — Cuza Vodă. Vă rugăm să ne trimiteți biletele de ieșire de la spitalele „Carol Davila” și „Fundeni”, unde cu siguranță sînt trecute și o serie de analize ce vi s-au făcut. Veți primi după aceasta răspunsul nostru.

Dragodan Simona — Breaza. Pentru a primi răspunsul dorit vă rugăm să ne comunicați înălțimea, greutatea dv. și tensiunea arterială. Reveniți.

M.H.P. — Or. Stalin. Ar fi fost necesar să trimiteți și alte amănunte. În orice caz faceți cîte 6 injecții Testosteron de 25 mg pe lună. Aceste injecții se fac timp de 3-4 luni, fiecare serie de 6 injecții durînd 12 zile (cîte una la două zile). Dacă rezultatele nu vor fi satisfăcătoare, va fi nevoie de intervenție chirurgicală.

Dr. Silviu GHEREA

Cilitorii către cilitorii

Vor să facă schimb de vederi (cărți poștale ilustrate):

— Szűsz Ivan, str. Ștefan cel Mare 25, Bocșa-Vasiovei, raionul Reșița, reg. Timișoara.

— Zaharie Sofia, com. Geagiu, raionul Orăștie, reg. Hunedoara.

— Virgil Savu, com. Mehedința, raionul Cri-cov, reg. Ploiești.

— Berki Heana, str. Breiner Bela 23, Oradea.

— Alexan Emil, str. Ștefan Plavăț 2, Reșița.

Folosirea rațională a luminii

Studiind îndeaproape rolul pe care-l joacă lumina ca regulator al vieții, cercetătorii sovietici au ajuns la o atît de avansată cunoaștere a acestei probleme încît pot indica cu precizie cantitatea de lumină de care are nevoie o plantă sau un animal pentru a da un randament maxim.

În multe ferme și crescătorii din U.R.S.S. se aplică azi pe scară largă metoda stimulării producției cu ajutorul luminii raționalizate pe specific de animale sau de plante.

Intervenind în timpul nopții cu o lumină artificială la crescătorii de păsări — spre exemplu — s-a obținut aproape dublarea

cantității de ouă. Vulpile argintii, ierții, vizonii și alte animale cu blană au fost stimulate să dea două generații pe an în loc de una. Perioada de sarcină a zibelinelor a fost scurtată cu 2-3 luni.

Dimpotrivă, prin micșorarea timpului de iluminare s-a obținut de la oi o cantitate mult mai mare de lînă și de lapte.

În sfîrșit, prin folosirea lămpilor cu lumină rece în sere speciale, roșiile și alte legume produc o recoltă mai timpurie și mai mare. În același timp, cu ajutorul razelor de lumină sînt distruse o bună parte din insectele și microorganismele dăunătoare plantațiilor.

Poșta redacției

GHÉRASIM MAXIM—Tulcea. Desenele pe care ni le-ați trimis ne fac să apreciem ca pozitivă intenția dv. de a studia artele plastice în cadrul Școlii populare de artă. Într-adevăr, aptitudinile dv. sînt evidente, numai că la fel de evident este și faptul că vă aflați abia la începutul unui drum în artă și că se cere multă și temeinică muncă pentru a vă forma o măiestrie artistică. Așa cum se prezintă acum desenele dv., ele nu au încă nivelul necesar publicării lor în presă.

MAI MULȚI ELEVI—Turda. Vom încerca să vă satisfacem dorința și, cu prilejul unui reportaj despre realizările culturale din orașul dv., să publicăm și fotografia micului elev-compozitor.

TUNSU CORNELIA—Comănești. Fotografii pe care doriți să le vedeți în paginile revistei noastre au fost publicate atunci cînd filmele respective au apărut pe ecrane în premieră.

PĂRHON VICTOR—Craiova. Editurile noastre au publicat scenariu de film—românești sau traduse din alte limbi—pe care le puteți afla în librăriile sau în bibliotecile din orașul dv. Lectura lor vă va fi foarte folositoare. Celelalte lămuriri necesare, vi le poate da redacția de scenarii a studioului cinematografic „București”.

BĂLAN IOAN—Turda. Ne bucurăm aprecierile pozitive pe care le-ați făcut cu privire la prezentarea filmului „Valurile Dunării” și vă săgăduim să revenim cu asemenea materiale și la viitoarele filme românești. Iată și răspunsurile solicitate: filmul „Setea” se realizează în alb-negru și în color pentru ecran lat, exteriorile sale au fost filmate la Rășinari-Sibiu, Cîmpulung-Muscel, Sighișoara și Buftea. Despre Iurie Darie s-a publicat recent un material în „Magazinul”. Veți afla din el ceea ce vă interesează.

PAȘA VERONICA—Rîmnicu Vilcea. Iurie Darie este actor al teatrului „C. Nottara” din București, unde a realizat de curînd un rol interesant în piesa „Secunda 58”. Printre filmele în care a jucat amintim: „Pe răspunderea mea”, „Alo, ați greșit numărul” și „Băieții noștri”.

BUDUR LENUTA—Brăila. Veți putea citi într-unul din numerele viitoare ale revistei noastre prezentarea tinerel acrtișe maghiare Mari Tôrocsik. Fi puteți scrie pe adresa studio-

urilor cinematografice „Hunnia” —Budapesta, R.P. Ungară.

NAZIRU GH.—Galați. Artista populară Lucia Sturza-Bulan-dra a interpretat pe scena Teatrului Municipal personajul Mamouret din piesa cu același nume a dramaturgului francez Jean Sarment. Mamouret este o bătrînă în vîrstă de 106 ani, foarte vioaic și inteligentă, care izbutește să-și tragă pe sfîrșă familia, alcătuită din oameni venali și fără scrupule, ajutînd-o pe nepoata ei, Marie-Jo, să se căsătorească cu alesul inimii ei. Marea noastră artistă Lucia Sturza-Bulan-dra a jucat admirabil rolul bătrînei bunici Mamouret.

În ce privește concursul de care ne întrebați (și despre care mărturisim că ați aflat din ziar-le anului trecut) el s-a încheiat încă din luna mai a anulului trecut.

ION VOICILĂ—Pitești. Primejdia pe care o reprezintă un cutremur de pămînt se judecă după gradul lui de violență, nu după direcția mișcărilor. Nu e adevărat că mișcărilor verticale nu pot fi periculoase. Cît despre influențele pe care cutremurele le pot avea asupra fenomenelor meteorologice, acestea există în realitate. Adeseori, după un seism puternic urmează schimbări brusce de temperatură, furtuni, schimbări în presiunea atmosferică etc., așa cum s-a întîmplat în urma recentelor cutremure din Chile.

VASILE CHICINAȘ—Petroșani. Există azi aparate destul de perfecționate cu care se pot face cercetări în spațiul cosmic. Există aparate electronice de calculat care rezolvă ușor probleme distanțelor, a mișcării galaxiilor și a altor fenomene. Totuși concluziile trase pînă acum în privința structurilor fizice a planetelor—și chiar a Lunii—nu sînt considerate ca definitive. În general concluzia că pe Lună nu există apă și nici aer rămîne valabilă. Sînt însă savanții care presupun că ar exista acolo o atmosferă rarefiată, așa cum alții presupun că pe fața nevăzută a Lunii ar putea să existe apă. Fotografiiile acestei fețe, realizate de savanții sovietici cu ajutorul perfecționatului aparat lansat în spațiul cosmic, nu au confirmat această ipoteză. Răspunsul cel mai sigur se va obține însă abia cînd primul om va ajunge în Lună. Și, datorită științei sovietice, acest moment nu e prea departe.

EDUCAȚIE PENTRU TOATE VÎRSTELE

FĂRĂ COMENTARII

— Mirel, stai în casă că plecăm acasă la plimbare — zice mămica. Ai uitat că e duminică?

— Mirel, du-te în curte și te joacă. Dacă o fi să mergem la plimbare te chem eu — zice peste o clipă tătucu.

— Mirel, pune-ți haina — zice mămica. Timpul e schimbător și poți răci.

— Domnul tremurici — zice tătucu ironic — pe căldura asta să-ți pui haina? E topenie afară.

— Poftim la culcare — zice mămica. Nu înțeleg de ce aștepti să fii poftit.

— Mare somnoros e băiatul meu — zice tătucu. Ia hai mai bine să-ți citesc o poveste.

— Nu mîncă prăjituri înainte de masă, că-ți strici pofta de mîncare — zice mămica.

— Pînă la masă mai sînt două ore — zice tătucu. Cine vrea prăjitură, să ia.

— Te poftesc să nu te depărtezi de noi — zice mămica așezîndu-se pe bancă. Nu stăm mult și n-am chef să fug după tine să te caut.

— Parcă ai fi un tînc, așa te ții de fusta mamei — zice tătucu. Du-te și tu și te joacă așa cum fac toți copiii din grădînă.

— Ți-am spus să ai grijă să întorci ceasul în fiecare seară, dar vîd că nu ești destul de

mare ca să îndeplinești o sarcină — constatată supărat tătucu.

— Mirel, nu pune mîna pe ceas că-l strici — țipă speriată mămica. Ți-am spus să nu te mai atingi de ceas.

— Fricosule — ride tătucu. O să aștepti toată viața să te treacă altcineva strada?

— Domnu! Mirel — zice mămica — ai să fii pedepsit. Nu ne-am înțeles o dată pentru totdeauna că n-ai voie să treci strada singur?

— Fă așa! — zice mămica.

— Ba fă așa! — zice tătucu.

— Da! — zice mămica (atunci cînd tătucu zice nu!).

— Nu! — zice tătucu (atunci cînd mămica zice da!).

...Și iată-i pe cei doi părinți în cabinetul psihologului de la policlinica raională.

— E cam nervos băiatul nostru — zice mămica îngrijorată. A devenit irascibil, încăpăținat, își pierde ușor stăpînirea de sine. L-am surprins plîngînd fără nici un motiv.

— Da, e cam nervos — zice și tătucu dînd aprobator din cap. Adoarme greu, visează urt și țipă în somn. Parcă a pierdut și pofta de mîncare.

În sfîrșit, cei puțîn o dată, cei doi părinți sînt de aceeași părere.

Sen ALEXANDRU

La întrebările cititorilor:

DESPRE NAȘTEREA ȘI EVOLUȚIA AȘTELOR

Răspundem prin materialul de mai jos tovarășului Grigore Mandache, maestru electrician din Huveloara, care ne întreabă cum s-au înmulțit stelele și dacă procesul acesta cosmic continuă sau nu și în zilele noastre:

Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să ne oprim asupra problemei apariției și dezvoltării stelelor. În acest sens, savanții sovietici au făcut numeroase cercetări și au ajuns la rezultate însemnate. Se știe, de pildă, că stelele nu au aceeași vîrstă: există stele tinere și stele bătrîne. Astronomul sovietic V. Ambartsumian a descoperit în Galaxie grupe de stele tinere pe care le-a numit „asociații” de stele. Acestea sînt formați foarte nestabile, care într-un interval de timp relativ scurt (doar cîteva... milioane de ani) se descompun, stelele împrăștiindu-se în spațiu.

Dat fiind că în momentul de față se găsesc în Galaxie asemenea formațiuni, înseamnă că asociațiile (și stelele cuprinse în ele) au apărut recent, de unde concluzia că procesul de formare a stelelor are loc și în zilele noastre.

Studiul evoluției stelelor a arătat că acestea pierd o foarte mare cantitate din materia pe care o contin, mai ales în prima perioadă — nestabilă — a existenței lor, datorită rotirii stelelor în jurul axei proprii. Mai tîrziu — în perioada stabilă a evoluției — pierderea de materie se produce prin iradiere.

Cantitatea de materie degajată de stele, în timpul evoluției lor, formează resursele de materie interstelară necesară din care iau naștere alte stele. Așadar, în univers există un circuit continuu al materiei: din materia interstelară se formează stelele; acestea, în timpul evoluției lor, elimină o parte din materie, ce se adaugă materiei interstelare.

Cercetările în acest domeniu continuă, deoarece pînă în prezent nu s-a putut stabili cu precizie modul în care se formează stelele din materia interstelară.

Astronomii sovietici au dovedit deci că stelele nu apar individual, cîte una, ci în grupuri, în asociații; că stelele nu s-au format toate deodată ci procesul acesta continuă și azi.

DESPRE LONGEVITATE

Știați că...

...organismul omului poate rezista pînă la vîrsta de 200 de ani? Aceasta este cel puțin concluzia mai multor savanți gerontologi bazată pe faptul că animalele cu o structură fiziologică asemănătoare trăiesc de opt ori durată perioadei lor de creștere. Ori, cum omul crește pînă la 25 de ani, ar trebui, la rîndul lui, să ajungă pînă la 200 de ani. S-au înregistrat într-adevăr numeroase cazuri de longevitate de-a lungul istoriei omenirii și, nu mai departe decît acum un an, un bătrîn din Azerbaidjan, pe nume Makhmond Fivazov, a murit în vîrstă de 154 de ani.

...durata medie a vieții a și fost prelungită în ultimele două secole, de la 32 la 47 de ani? În comediile lui Molière, spre exemplu, eroul bătrîn nu are mai mult de 40 de ani. Și, de altfel, însuși Molière n-a trăit mai mult de 51 de ani (1622-1673). Prelungirea medie a vieții în ultimele două secole se datorește cuceririlor științei care au făcut să progreseze medicina, igiena, profilaxia bolilor epidemice și condițiile de alimentație.

...cel mai mare rol în scurtarea vieții îl au: aerul impur, abuzul de excitante, inactivitatea, abuzul de mîncare și de băutură, plietiseala, enervarea, pasiunile excesive, lipsa exercițiilor de educație fizică și tratarea tardivă a maladiilor?

...statisticile făcute de savanții sovietici în regiunea Caucaz (renunțată prin numărul mare al centenarilor) arată că cei mai mulți dintre acești centenari își datorează longevitatea felului lor de a se hrăni? Baza hranei acestora o constituie legumele și cruditățile (în special strugurii și nucile), produsele lactate (în special iaurtul), miera și foarte puțină carne (în special de pasăre). Ei mîncă de 4-5 ori pe zi la ore regulate, fără să-și încarce prea mult stomacul. Beau cu moderație vin, ceai și ape minerale. 75 la sută dintre ei sînt nefumători, dar s-au văzut cazuri de fumători pasionați care au ajuns la 145 și chiar 120 de ani.

...știința modernă a stabilit că hormonii, vitaminele și unele substanțe chimice au novocaina s-au dovedit foarte utile în lupta pentru prelungirea vieții? Profesorul sovietic Vișnevski a fost primul care a remarcat că novocaina are efecte stimulente asupra organismului, iar prof. dr. Ana Aslan de la Institutul de geriatric „Prof. dr. C.I. Parhon” din București a aplicat acest tratament făcînd din el o metodă cunoscută azi în toată lumea.

...problema prelungirii vieții se află azi în studiu a numeroși savanți care experimentează diferite metode? Cert este că gerontologia și geriatria (aceste două noi ramuri ale științei medicale) promit ca în scurtă vreme să elaboreze normele după care omul să poată ajunge pînă la 150 de ani.

MODA: ÎNCEPUT DE TOAMNĂ

Dacă (din fericire!) moda nu se schimbă complet în fiecare an, ea aduce totuși mereu anumite detalii precise care o caracterizează, detalii care ne permit să transformăm garderoba noastră, dîndu-i o linie nouă, modernă. Una din aceste noutăți o constituie fără îndoială noua lun-

gime a minicii: se poartă acum minci pînă la col, spre deosebire de anul trecut, cînd moda a promovat în special minciile scurte sau 3/4. Iată folosită această

minci la un costan din două piese făcut din tuid (desenul nr. 1). Jacheta, scurtă pînă în talie și cambrată, se încheie cu 2 nasturi iar gulerul mare, degajat, lasă să se vadă o bluză în culoarea nopenilor. Fusta cu linie îngustă are la spate o cută care-i asigură largimea necesară, iar în fața doi nasturi ce vin în prelungirea nasturilor de la jachetă.

Noua lungime a mincii este folosită și la ansamblul din desenul nr. 2 format dintr-o rochie dreptă cu cordon și decolteu rotund, mîrgînit de un paspoal peste care se poartă boleroul închis pe gît cu un nasture mare. Ansamblul făcut dintr-o stofă suplă gri sau bej va avea paspoalul executat dintr-un material cu un ton mai închis.

Cestumul din două piese din de-

senul nr. 3 are o fustă drăpăla, peste care se poartă o cazacă lungă, strînsă cu cordon și închisă cu 4 nasturi pe bust. De culoare verde închis, costumul are la decolteu și manșete o bandă tricotată dintr-o culoare asortată.

La fustă din balonseide — cu linia puțin rotunjită și gîndul pronunțat — care are două buzunare aplicate pe linia tivului, se poartă o bluză în dungă, închisă cu nasturi și guler mare. De remarcat la această bluză manșeta care are o formă originală (desenul nr. 4).

La un sarafan de culoare gri închis cu talie netăiată și cordon ce pornește din pense și se încheie la spate, se pot asorta diferite bluze și pulovere viu colorate, obținînd în felul acesta o finută ideală pentru birou (desenul nr. 5).

Jacheta lungă, cu linia dreptă uni, bordată cu șuvițe din tuidul din care este făcută fustă, se poartă peste o bluză în culoarea nopenilor. Bluza are o mică fentă în fața, închisă cu 2 nasturi și terminată cu franjuri. Cum o altă noutate a acestui sezon o constituie pălăriile făcute din țesături de haine ori rochii (și nu numai din materiale speciale de pălării) acest ansamblu este completat de o beretă cu bor, bereta fiind făcută din materialul jachetei, iar borul din acela al jastei (desenul nr. 6).

PRIETENIA NU CUNOAȘTE GRANITE. Tineri din 20 de țări ale lumii s-au întâlnit în tabăra internațională a tineretului, care s-a deschis în regiunea Vinnîța (R.S.S. Ucraineană). Și, după o zi de activitate rodnică, un dans colhoznic reconfortează și amuza totodată.

ZECI DE MII DE LOCUITĂRI DIN GONAKRY, capitala tinărului stat african independent Guineea, au vizitat până acum expoziția ce amăsează acțiunile complotiștilor care au încercat să lichideze cuceririle democratice ale poporului guineez. Armele erau de proveniență americană, engleză, vest-germană și ciankașistă. În fotografie, un aspect din expoziție.

ÎN PLIN MARS SPRE AUTENTICA FERICIRE

— de vorbă cu scriitorul argentinian Carlos Ruiz DAUDET —

Carlos Ruiz Daudet oferă imaginea unui om cu o nesecată curiozitate pentru ceea ce este mai reprezentativ din viață, pentru preocupările și aspirațiile semenilor săi de pe toate meridianele. Călător neobosit, el a străbătut Uniunea Sovietică, China populară, Cehoslovacia și ne-a vizitat recent pentru a doua oară țara. Carlos Ruiz Daudet este totodată și președintele Asociației de prietenie Argentina-Republica Populară Română.

Domnii de noile și puternicele impresii obținute în noua sa vizită, oaspetele argentinian ne-a declarat:

— Găsesc firese ca, înainte de a vorbi despre activitatea depusă în țara mea pentru a oglindi succesele multilaterale ale României, să-mi exprim bucuria pentru cele văzute în aceste zile, în care am fost din nou beneficiarul minunatei dv. ospitalități. Nu-i trebuie nimănui imaginație, viziune de romancier sau poet, ci un spirit de observație obișnuit și o elementară bună-credință pentru a constata progresele generale sau de detaliu uimitoare, în cele mai variate domenii ale vieții cetățenești, industriale, agricole, în comerț și producție, în manifestări artistice și culturale de certă calitate și originalitate. Desigur că această constatare îmi prilejuiește o îndoită bucurie, căci faptul că poporul dv., în numai 16 ani de viață cu adevărat independent, a devenit unul din popoarele cele mai înaintate din Europa, atît din punct de vedere al progresului tehnico-economic, cît și în sfera culturii și a umanismului, facilitează mult misiunea celor care vor să extindă în continentul austral rîndurile prietenilor minunatei dv. republici.

— Ce s-a întreprins la dv. în această direcție?
— Am căutat pentru aceasta să folosim toate mijloacele care ne stau la dispoziție. Una din cele mai strălucite ambasadoare ale dragostei de frumos și ale prodigioasei puteri creatoare a poporului român este muzica. Dirijorul Miguel Gherberoff, membru activ al asociației noastre, a dat mai multe concerte călduros aplaudate, cuprinzînd lucrări ale genialului dv. muzician George Enescu. Radio Municipal din Buenos Aires a inițiat și continuă să transmită o serie de emisiuni consacrate interesantului și dinamicului folclor românesc. De asemenea, am prezentat o serie de gale de filme documentare românești care au impresionat prin forma inovatoare și conținutul convingător. Trebuie să mai amintesc aici și expoziția de xilografii și sculpturi populare, de rafinat gust artistic și minunat simț de sinteză expresivă, ca și expoziția de gravuri cuprinzînd 80-90 de lucrări, care a efectuat o călătorie triumfală prin orașele Rosario, Santa Fè, în provincia Parana și departe, în interiorul Argentinei, purtînd mesajul unei arte vitale, puse în slujba noului umanism. Teatrul participă și el la cunoașterea minunatei dv. patrii. După „O scrisoare pierdută”, care a prilejuit un spectacol mult apreciat de publicul din Buenos Aires, pregătim traducerea pieselor „Ultima oră” de Mihail Sebastian și „O noapte furtunoasă”. După cum vedeți, cu modestele noastre resurse ne străduim să corespundem dorinței tot mai puternice, manifestate de compatrioții noștri, de a cunoaște și înțelege istoria, știința și arta României aflată în plin marș spre fericirea autentică.

MARELE BERLIN, ca și numeroase alte orașe ale R.D. Germane, va căpăta o mare dezvoltare în cadrul actualului plan septenal. Pentru reconstruirea centrului Berlinului s-a organizat un concurs cu o largă participare internațională. Fotografia reprezintă macheta centrului Berlinului, realizată de Institutul „Lenproiekt” din Leningrad.

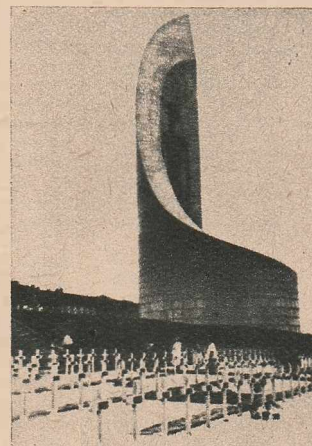

AMICUL... ȘERPILOR. Boros Antal din Budapesta are o pasiune ciudată. De 26 de ani el adună în locuința sa tot felul de specii de șerpi. Iată-l în fotografie pe originalul colecționar, în compania unuia din cei mai bîlzi pensionari ai „muzeului” său: șarpele-idol.

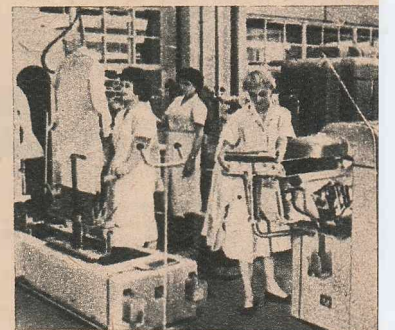

UN WILHELM TELL JAPONEZ. Ce-i drept, în locul arcului se folosește o sabie de samurai, care trebuie să taie în două mărul așezat pe capul lui Yamamoto, artist japonez de varietate. Eleva lui Yamamoto, Kimiko Ono, a exersat lovitura timp de nouă ani, dar nici acum nu este exclus un deznodămînt fatal. Și în acest fel se câștiga o pline, într-o țară capitalistă...

GHICITI cine este această „încîntătoare” femeie, care tîmbează cu atîta grație. Să vă ajutăm noi. E vorba de... cunoscutul artist englez Laurence Olivier, interpretînd un rol feminin în piesa „Noaptea celor 100 de stele”.

ÎN AMINTIREA JERTFELOR NAZISMULUI, în Franța, pe teritoriul fostului lagăr de concentrare hitlerist din Struthof (Alsacia), unde au fost uciși peste 10.000 de oameni, a fost dezvelit un monument înălțat din fondurile colectate de populație.

REPEDE, CURAT ȘI IEFTIN se spală și se calcă 2.000 de cămași pe zi, cu ajutorul a două aparate moderne, luate din spălătorile de stat din Leipzi (R.D. Germană).

NOI VICTIME PRINTE FOTBALIȘTI. După tragicele accidente de avion din ultimii ani, care au prilejuit moartea majorității jucătorilor de fotbal din echipele „F.C. Torino” și „Manchester United”, recent, un nou accident de avion a provocat moartea a 8 membri ai echipei olimpice de fotbal a Danemarcei. În fotografie, epava avionului după prăbușire.

**REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘTIINȚII**

Căsuța Postală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
tel. 3744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din străinătate și instituții

**PREȚUL
ABONAMENTELOR:**

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
1 an: 104 lei

ÎNCĂ O PERFORMANȚĂ A ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII SOVIETICE PĂMÎNT-COSMOS TUR-RETUR

La 19 august 1960 în Uniunea Sovietică a fost lansată cea de-a doua navă cosmică pe o orbită de satelit al Pământului. Scopul principal al lansării îl constituie studiul în continuare a unor sisteme care să asigure condiții normale de viață pentru om, precum și securitatea zborului lui și a înapoierii pe Pământ.

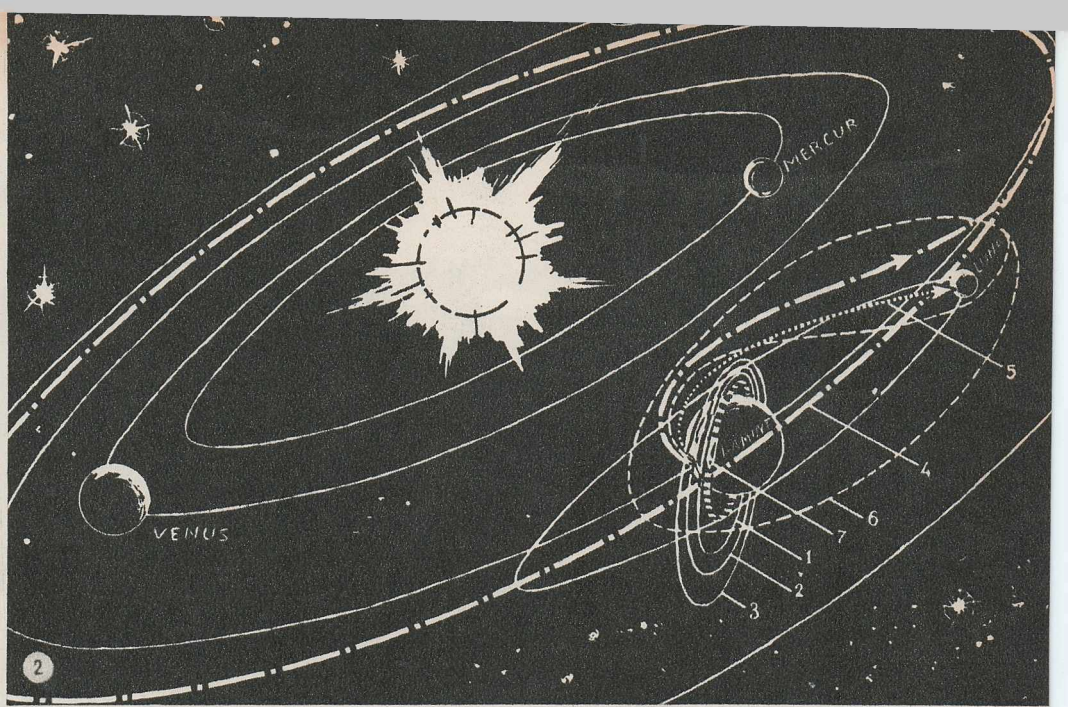
Nava-satelit, a cărei greutate fără ultima treaptă a rachetei purtătoare este de 4.600 kg, s-a plasat pe o orbită elipsoidală, la o altitudine de aproximativ 320 km. Pe bordul navei se afla o cabină dotată cu toate cele necesare viitorului zbor al omului, adăpostind animale de experiență: șoareci, șobolani și doi câini, „Strelka” și „Belka”, precum și muște, plante, bacterii și alge. Comportarea animalelor a putut fi urmărită cu ajutorul unui sistem de radioteleviziune cu care a fost prevăzută nava.

După încheierea programului de cercetări, stabilit pentru 24 ore în care timp nava-satelit a parcurs peste 700.000 km și efectua cea de-a 18-a rotație în jurul Pământului, s-a dat comanda de coborâre a ei de pe orbită. Și — realizare de-a dreptul fantastică! — supunându-se comenzii, nava cosmică a străbătut în bune condiții atmosfera terestră și a aterizat în regiunea stabilită. Cabina cu animale de experiență s-a desprins și a aterizat și ea cu succes. Starea micilor cosmonauți — primii în istoria lumii reintrorși pe Pământ — este bună. Ei sînt în continuare supuși unor cercetări complexe.

Lansarea celei de-a doua nave-satelit și întoarcerea ei pe Pământ avînd la bord ființe vii constituie o nouă performanță uluitoare a științei și tehnicii sovietice și totodată încă o mărturie a dragostei de pace a marelui popor constructor al comunismului.

Cu un deosebit interes este urmărită în lumea întreagă activitatea neobosită a specialiștilor sovietici în domeniul zborurilor cosmice, care desfășoară un program metodic pentru soluționarea problemei atât de complexe și dificile a înapoierii pe Pământ a unei întregi nave cosmice, apropiindu-ne de ziua cînd omul va zbura în Cosmos.

În aceste zile se pot citi în paginile presei mondiale cuvinte pline de admirație la adresa noului succes al științei și tehnicii sovietice.

① Echipament de zbor pentru astronautii patruzezi.

② O întreagă rețea de linii trasate de sateliții și rachetele sovietice înconjoară planeta noastră. Traiectorii cosmice au atins Luna și cuprind tot sistemul solar. Viața a pătruns în Cosmos. Deocamdată „locuitorii” Cosmosului n-au fost decît laboratoare automate și animale de experiență. Dar nava cosmică sovietică lansată la 19 august 1960 ne apropie și mai mult de ziua cînd Omul va păși în Cosmos.

Cifrele indică traiectoriile sateliților sovietici: a primului (1), a celui de-al doilea (2), a celui de-al treilea (3), a rachetei cosmice (4), a rachetei care a atins Luna (5), a laboratorului cosmic care a fotografiat partea nevăzută a Lunii (6), a primei nave-satelit, lansate la 15 mai 1960 (7).

③ La întoarcere din Cosmos pasagerii navei-satelit Strelka și Belka se simt admirabil.

PROCESUL SPIONULUI AMERICAN POWERS

„Acuzat Powers! Recunoașteți că sînteți vinovat?”
La întrebarea adresată omului din boxă, de către președintele completului de judecată, spionul american Powers răspunde:

**Organizatorii
spionajului**

„Da, recunosc că sînt vinovat.”

Documentele zdrobitoare cuprinse în actul de acuzare, ca și întreaga desfășurare a procesului care a avut loc în Sala Coloanelor din Palatul Sindicatelor din Moscova au dovedit nu numai vinovăția pilotului avionului „U-2”, care a efectuat zborul de spionaj deasupra teritoriului Uniunii Sovietice, fiind doborât de rachetiștii sovietici, dar și răspunderea grea ce apăsă asupra cercurilor guvernamentale din S.U.A., care sînt în fapt inspiratorii și organizatorii acțiunilor criminale săvîrșite atît de Powers, cît și de alții ca el.

Rostindu-și rechizitoriul în instanță, procurorul general al U.R.S.S., Roman Rudenko, a arătat că acest proces demască încă o dată în mod convingător, în fața lumii întregi, politica criminală, agresivă, a cercurilor guvernante din Statele Unite ale Americii. La proces a reieșit cît se poate de limpede faptul că zborurile agresive de spionaj deasupra Uniunii Sovietice au fost organizate și efectuate sub conducerea directă a Agenției centrale de investigații a S.U.A., cu știrea și cu simțămîntul guvernului și al președintelui S.U.A., Eisenhower. Probe evidente au demascît încercările conducătorilor

S.U.A. de a ascunde în fața opiniei publice mondiale caracterul real al acțiunilor lor agresive și de a le prezenta drept... „măsurî defensive”.

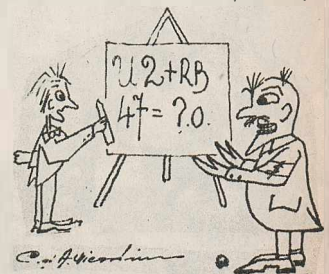
Din ordinul Washingtonului, Powers execută nemijlocit misiuni criminale deosebit de periculoase, care primejdiau direct pacea generală și puteau să împingă omenirea în prăpastia unei catastrofe înspăimîntătoare. Cînd Powers a fost întrebat dacă nu crede că zborul lui putea să ducă la un conflict militar, el a răspuns: „La aceasta trebuiau să se gîndească cei care m-au trimis”. Totul confirmă deci vinovăția deplină a guvernărilor americane, ceea ce a îndreptățit concluzia opiniei publice mondiale: pe banca acuzărilor se află însăși America — America cavalerilor sîniștri ai „războiului rece”.

Procesul spionului american Powers, care s-a desfășurat în mod public și la care au asistat un număr mare de reprezentanți ai opiniei publice mondiale, între care personalități politice, juriști de seamă și peste 140 de ziariști străini, a constituit o demascare necruțătoare a politicii criminale duse de cercurile agresive imperialiste din S.U.A.

Desfășurat într-un mod absolut echitabil — așa cum a declarat și Vincent Hallinan, unul dintre cei mai mari juriști americani — procesul a constituit un sever avertisment pentru toți acei care nutresc și pun la cale acțiuni agresive, încălcînd normele dreptului internațional, și care proclămă războiul rece și spionajul drept politică de stat.

Ațiștorii „războiului rece” din S.U.A. au căpătat o lecție usturătoare prin doborîrea avioanelor U-2 și R.B.-74 trimise în scopuri de spionaj deasupra teritoriului U.R.S.S.

(Ziarele)

LA UN EXAMEN ÎN S.U.A.

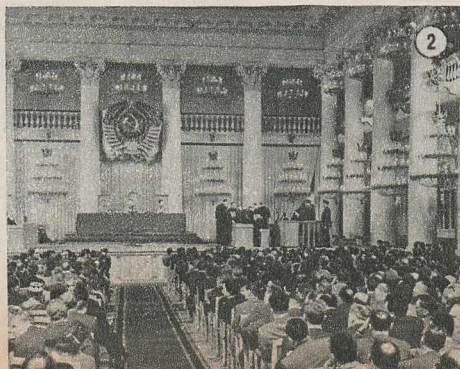
Profesorul: — Ei, nu știi rezultatul unei ecuații atît de simple?!

Studentul: — Ba da! 13!

Profesorul: — De ce tocmai 13?!

Studentul: — Pentru că 13 este număr cu ghinion!...

(Desen trimis de Clemansa și Aurel NICODIM din Ta. Ocna)

Aspect de la demonstrația de 23 August 1960 a oamenilor muncii din Capitală.

TRAIASCA
23

IN RAPORTUL DEZALENTARII A CONGRESULUI AL III-LEI
SI PREVICI TRANSPORTURILOR ORA REZERVORILOR SI
PROBATIATI PORNIND DE LA PASAJUL DE TRANSIT
MEMBRILOR SPECIALI PORNIND DE LA PASAJUL DE TRANSIT

SI SA PASTOREM IN MUNCII SI IN ROMANII CONDIȚIILE
BUCURII SI FIDELITATEI PASTELORILOR BUCURII SI
PORNIND DE LA PASAJUL DE TRANSIT

750
1965

ELECTRONICA

Gloria Partidului Muncitoresc
conducătorul, încercat al poporului
inspiratorul și organizatorul
victoriilor noastre

TRAIASCA
INTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ 4

INAT
surub
UI

tarou

TRAIASCA SI INFLOREASCA PATRIA NOASTRA
REPUBLICA POPULARA ROMINA